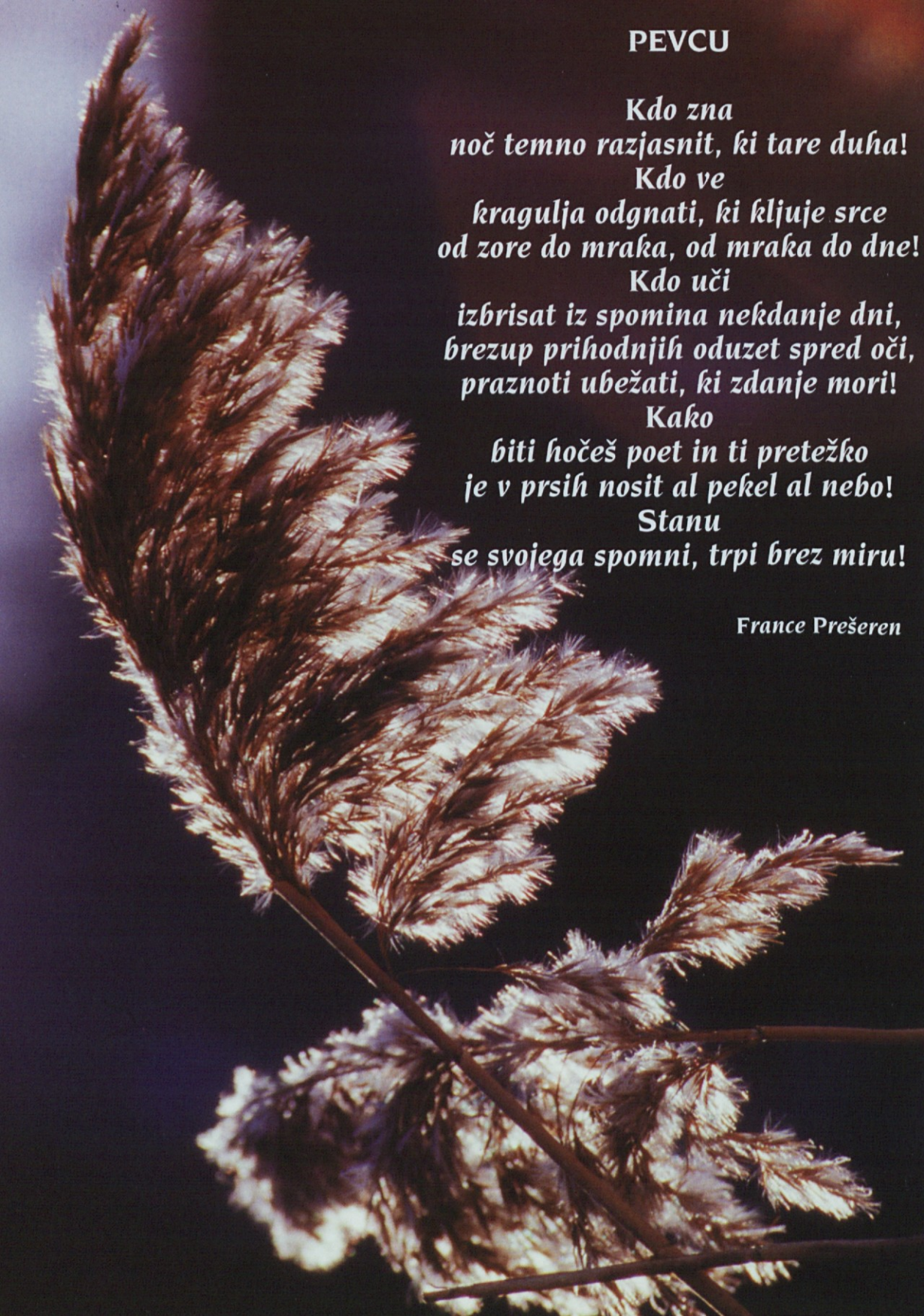

NAŠA LUČ

februar 1997, letnik 46, številka 2

mesečnik za Slovence na tujem

PEVCU

Kdo zna
noč temno razjasnit, ki tare duha!

Kdo ve
kragulja odgnati, ki kljuje srce
od zore do mraka, od mraka do dne!

Kdo uči
izbrisan iz spomina nekdanje dni,
brezup prihodnjih oduzet spred oči,
praznoti ubežati, ki zdanje mori!

Kako
biti hočeš poet in ti pretežko
je v prsih nosit al pekel al nebo!

Stanu
se svojega spomni, trpi brez miru!

France Prešeren

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih
duhovnikov, diakonov in pastoralnih
sodelavcev v Evropi za verska,
kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, Oberhausen, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša Luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.000 SIT
Avstrija	200 ATS
Anglija	11 GBP
Belgija	690 BEC
Francija	106 FRF
Italija	24.000 ITL
Nizozemska	35 NLG
Nemčija	30 DEM
Švica	27 CHF
Švedska	130 SEK
Avstralija	26 AUD
Kanada	23 CAD
ZDA	20 USD

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali
pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 603 - 401025, DRUŽINA d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in up-
rava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-
147/94 z dne 23. 2. 1994 šteje Naša luč med
proizvode, za katere se plačuje 5% prometni
davek.

Oblikovanje: TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna DAN, d.d.

Naslovna fotografija: F. Stele: Lončar

Druga stran ovitka: Z. Podvinski: V vetru

Tretja stran ovitka: Miklavževanje

Četrta stran ovitka: F. Lah: Planina v Lazu

Malo je tako izpraznjenih praznikov, kakor je
slovenski kulturni praznik, ki ga je na dan
Prešernove smrti določilo vodstvo
Osvobodilne fronte. In malo je praznikov, ki
bi imeli tolikšne možnosti, da jih napolnimo s
kulturo, etično in duhovno vsebino, kakor je
prav ta.

Izpraznjenost tega praznika izvira prav iz
svetovnonazorske in religiozne zadrege, ko
tisti, ki so praznik določili, ne vedo prav,
zakaj so ga določili na dan smrti in ne na dan rojstva, kar bi bilo po njihovi
logiki vsekakor bolj primerno.

A kakor tisti Slovenci, ki jim je krščanstvo tuje ali mu celo skušajo
nasprotovati, ne vidijo pri Prešernu globokega krščanskega etosa, kakor ga
prav tako ne vidijo pri Cankarju, Kosovelu in celo Prežihnu, tako je po drugi
strani škoda, da tudi kristjani ne vidimo v Prešernu (in drugih naštetih
avtorjih) njihove svobodoljubne, lahko rečemo tudi liberalne drže in vsebine.
Tako smo Prešerna in druge velikane slovenske besede raztrgali na dve
polovici. In se kristjani zgražamo nad našimi nasprotniki, ko želijo videti v
Prešernu samo liberalca in verskega skeptika, če že ne ateista - in se
nasprotniki krščanstva zgražajo nad tem, da želimo mi videti v Prešernu
samo Avtorja Krsta pri Savici in umirajočega, ki je na smrtni postelji
nazadnje vendarle sprejel zakramente naše Cerkve.

V resnici pa, če se dam v kožo tistih, ki se imenujejo liberalne, nič bolj ne
razgalja nepristnosti in ozkosti pri tako številnih deklariranih kristjanih,
kakor prav opozarjanje na Prešernovo življenjsko držo, ki je bila v
najodločilnejših dejanjih globoko krščanska. In če se dam v kožo tistih, ki se
imenujejo kristjane, nič bolj ne razgalja nepristnosti in plitvosti pri
deklariranih liberalcih, kakor opozarjanje na Prešernovo razumevanje in
uveljavljanje človekove svobode v vseh njenih razsežnostih.

Prešernova življenjska in umetniška sinteza nam kaže, kako krščanskih
vrednot ni mogoče pristno živeti drugače kakor v svobodi vesti in svobodi
človekove ureditve; in kako svobode ni mogoče živeti in doživljati, če je ne
razumemo in sprejemamo kot dar tistega, ki ima oblast, da nam svobodo
daje. Zgolj človeška svoboda kmalu postane oblastna muha, ki prav tako
hitro odleti, kakor je priletela - in zgolj katekizemsko ali celo prisilno
krščanstvo kmalu postane ideološka pretveza za utrjevanje oblasti s
transcendentalnimi instrumenti.

Slovenski kulturni praznik bi dobil svojo pravo vsebino, ko bi ga mogli
razumeti kot praznik sinteze in sprave med večnostjo, kakor se izraža v
Prešernovih svobodoljubnih verzih, in večnostjo, kakor jo lahko daje samo
vstajenje, na katerega nas spominja dan njegove smrti. In slovensko
ljudstvo bo postalo v polnem pomenu besede slovenski narod, ko bo
Prešernova sinteza in notranja sprava prerastla v sintezo in spravo obeh
načel na vsenarodni ravni.

Vinko Ošlak

Franci Trstenjak, glavni in odgovorni urednik radia Ognjišče

"Očitno dela Bog po nas velike reči, in to ljudje čutijo"

Za začetek bi vas prosil, da se našim bralcem predstavite.

Prihajam iz štajerske metropole, kjer mi je od leta 1963 teklo otroštvo in mladost, osnovna šola in gimnazija, potem pa skok v Prištino ("Dajte cesarju, kar je cesarjevega."). Po prihodu iz vojske sem za štiri leta odšel v Ljubljano na Teološko fakulteto, zadnja dva letnika teologije pa sem spet opravil v rodnem Maribor. Na praznik prvakov apostolov Petra in Pavla leta 1989 sem prejel duhovniško posvečenje. Škof Kramberger me je za kaplana najprej poslal v Celje (opatija). Po štirih letih kaplanovanja me je odkril msgr. Franc Bole, urednik Ognjišča, in me povabil k sodelovanju pri ustanavljanju Radia Ognjišče. Po privolitvi se je začela uredniška pot v Ljubljani.

Kdaj in kako se je porodila misel o prvem slovenskem "verskem" radiu?

Najprej bi bilo dobro omeniti, da se uporablja pojem cerkveni radio ali katoliški radio. Pojem "verski" je v svojem bistvu preširok oziroma na lastnika postaje in prezek oziroma na programsko usmeritev.

Misel o prvem slovenskem cerkvenem radiu se je porodila vsestranskemu možu Cerkve na Slovenskem msgr. Francu Boletu. Najbrž ga je ta misel spremljala že takoj ob začetku revije Ognjišče, ker se zaveda, kakšno pomembno vlogo igrajo mediji v življenju posameznika, skupnosti in naroda. In ker se je v zadnjih letih spet povečal interes za poslušanje radijskih programov, je razumljivo, da je začel iskati uresničenje svojih idej.

Najbrž je bila pot od ideje do uresničitve dokaj trnova in ste pri tem naleteli na velike težave?

Ko se je ozračje v Sloveniji otoplilo, je prišel tudi pozitiven odgovor na prošnjo za oddajnike. Dobili smo pet oddajnih točk, s katerimi je bilo pokrito 80 % slovenskega ozemlja in nekaj tudi onkraj državnih meja. Po prejetih dovoljenjih, ki zahtevajo začetek oddajanja v enem letu, smo takoj začeli z iskanjem ustreznih prostorov za studio. Ker je bilo dovoljenje za oddajnik Tinjan pri Kopru in Sveto goro nad Gorico izdano nekaj mesec

prej kakor za Krvavec, Kum in Boč, smo začeli najprej pripravljati koprski studio v kletnih prostorih župnijske cerkve svetega Marka na Markovcu. Prvič se je glas radia Ognjišče zaslíšal 5. junija 1994. Vloga tega studia je krajevnega značaja, zato smo začeli z oddajanjem triurnega programa, kakor je tudi danes (med 16. in 19. uro).

S prostorom v Ljubljani je bilo nekoliko več težav. Končno smo našli "ustrezne" prostore v kleti Zavoda svetega Stanislava. V nekaj mesecih se je stara podoba temeljito spremenila: postali so priljubljen prostor našeg radia. Glas ljubljanskega studia se je v vesoljni Sloveniji prvič zaslíšal 28. novembra 1994 ob 17.00 in potem vsak dan od jutra do večera in od večera do jutra. Torej: 24-urni program.

Kdo je danes dejanski lastnik radia Ognjišče?

Ustanovitelj radia Ognjišče je Tiskovno društvo Ognjišče, zato lahko rečemo da je tudi lastnik. Čeprav je radio Ognjišče samostojno podjetje; msgr. Bole je direktor, sam pa sem glavni in odgovorni urednik. Uradni sedež je v Kopru, življenjski utrip pa daje radiu Ljubljana.

Katere so temeljne programske usmeritve?

Prva naloga je gotova evangelizacija, prinašati veselo oznanilo v vsak dom, na službena mesta, v javne prostore, v bolnišnice in domove za ostarele, v avtomobile, tovornjake... skratka povsod, kjer nas želijo in hočejo poslušati. Vendar ta evangelizacija ne poteka le v

ozkem, ampak v najširšem pomenu. Papež Janez Pavel II. lepo pravi, da je vsaka oddaja, ki govori o temeljnih človeških vrednotah, o kulturi podlaga za sprejem evangelija oziroma se po njej oznanja evangelij. In to najširšo razumevanje evangelizacije skušamo uresničevati tudi v našem programu. Tipično verskih oddaj imamo "bolj" malo, ampak mislim, da jih je dovolj. Vsako pretiravanje je lahko škodljivo. Naše poslanstvo je ob začetku lepo pospremil škof Kramberger, ki je dejal, da je zdaj napočil čas, ko bo Cerkev lahko govorila sama o sebi. In mislim, da je to naša prva naloga.

Druga temeljna naloga pa je prebujanje slovenske zavesti in vseh tistih narodnih vrednot, ki jih je morda prah preteklosti pokril in skril. S programom želimo v poslušalcih prebuditi zavest, da je nekaj velikega "biti Slovenec" in da bi se uresničevala zamisel škofa Slomška: "Ljubimo svoje, spoštujemo tuje."

Ali lahko rečemo, da ste strankarsko neodvisni, ali pa se tudi vi nagibate h kateri strankarski opciji?

Ne le da "lahko" rečete, "morate" tako reči in zapisati. Smo strankarsko neodvisen radio in takšen hočemo tudi ostati. Navsezadnje je to temeljna usmeritev Cerkve in kot cerkvena ustanova smo temu zvesti. Slišijo se razni namigi, da smo od enih ali drugih oziroma, da se nas želijo nekatere stranke lastiti. Vsem lahko odgovorim s pregovorom: iz te moke ne bo kruha!

Mnogi poslušalci večkrat radi pohvalijo "sveže in mlade glasove". Kdo so vaši sodelavci in kako ste odkrili te nove "zvezde" slovenskega medijskega prostora?

Naša radijska družina je resnična mlada, saj je povprečna starost od 27 do 28 let. Že dobro leto pred začetkom radia sem na avdicijah iskal sodelavce - napovedovalce. Ko sem s pomočjo priznanih in uveljavljenih radijskih prijateljev našel ustrezno število kandidatov, smo začeli z izobraževanjem, ki je trajalo nekaj mesecev. Hkrati smo našli tudi tehnike in jih začeli uvajati v delo. Poiskal pa sem tudi druge potrebne in nujne ljudi za radijsko delo: tajništvo, marketing, glasbeno uredništvo...

Kolikšna je poslušanost vašega radia v slovenskem prostoru in katere oddaje so po vašem mnenju tiste, ki kažejo vašo pravo podobo?

Iz mnogih ust dan za dnem slišim in slišimo: "Poslušam radio Ognjišče," pa "Imate najmočnejši signal," "Z zani-

manjem ga poslušam v avtu zaradi glasbe in govornih prispevkov," "Nisem veren, a z veseljem poslušam vaš program" ... Takšne so ocene našega programa, ki veliko povedo in so pravzaprav najboljši odmev na delo. Čeprav nam uradna raziskava ne pripisuje najboljših ocen, lahko z mirnostjo trdimo, da smo zagotovo med prvimi štirimi najbolj poslušanimi radijskimi postajami v Sloveniji.

Druga sredstva množičnega obveščanja najbrž niso pričakovala, da boste v samo dveh letih dosegli tako velike uspehe. Mnogi danes pravijo, da si ne morejo zamisliti, da bi radia Ognjišče ne imeli. Kako bi to komentirali?

Ob takšnem spoznanju lahko izrazim predvsem veselje. Vesel sem, da so poslušalci sprejeli naš program, sprejeli - če hočete - naše srce in vse tisto, kar jim hočemo dati. Večkrat povem, da si Bog tudi "s klumpom" pomaga. Očitno dela Bog po nas velike reči in kadar Bog nagovarja, to človek čuti. Mislim pa, da gre tudi za čisto človeški nagovor - odprtost, prijaznost in iskrenost. Tudi pred takšnimi vrednotami človek ne zapira ušes, ampak posluša.

Morda je skrivnost takšnega uspeha tudi naša domačnost, domače ozračje, ki vlada med sodelavci in v naših prostorih. Vsak, ki nas obišče, pravi, kako prijetno in domače je pri nas. In če je kaj, potem se to prenaša tudi prek radijskih valov.

Veliko skrb na radiu namenjate tudi Slovencem zunaj meja matične domovine. Imate posebno

Škof Kramberger je blagoslovil nove prostore.

oddajo za Slovence po svetu, sam ste bil že večkrat gost slovenskih skupnosti v Evropi in tudi ZDA, Kanadi...

Res je. Že nekajkrat sem imel priložnost srečati se z našimi rojaki po vsem svetu. Najprej mi je to omogočil škof Smej, ki sem ga spremljal na njegovih pastoralnih obiskih (Nemčija, ZDA), potem pa so prišla povabila kar name in sem obiskal Kanado in Švedsko. Naj povem, da so me naši rojaki naučili ljubiti Slovenijo, narod, domovino, jezik... Do prvega srečanja z njimi nisem čutil, da je lahko narod zame vrednota. In ob tem spoznanju je prišlo v meni do spremembe - slovenstvo mi je postalo sveta stvar. To zavest skušam vlivati tudi drugim, da bi bili ponosni na sami sebe. Z omenjeno oddajo želimo Slovence v matični domovini dobro seznaniti o življenju Slovencev po svetu, da bi se zavedali, da vsi skupaj sestavljamo isto domovino. Naj ob tej priložnosti povabim vse rojake, da nam pišejo o svojem življenju, o težavah in veselih trenutkih, da bo oddaja čim bolj bogata in za poslušanje privlačna. Saj vemo, kako radi poslušamo, kaj se je zgodilo "pri sosedih".

Naši bralci vedo, da so za dobro delovanje radia potrebna tudi velika denarna sredstva. Ali lahko rečemo, da je radio tudi na tem področju dovolj samostojen in da je njegova prihodnost jasna?

Želja je, da bi bil radio popolnoma samostojen in denarno neodvisen, ampak v teh začetkih so še vedno potrebne injekcije ustanovitelja, ki je tudi vložil vsa sredstva za začetek radia: ureditev prostorov, nakup opreme ... Končna številka pa je seveda visoka. Ob njej se lahko le vprašaš: ali je to mogoče? In očitno je bilo mogoče, ker pač zdaj lahko delamo. Tudi tukaj se vidi posredovanje božjega prsta.

Mladost je naša prednost.

Da bi bila prihodnost radia jasna, si seveda vsi želimo in upamo. Imamo močno zaupanje v božjo pomoč, da nam bo naklonila dobrotnikov in tudi poslovnih partnerjev, ki bodo v našem reklamnem prostoru oglaševali svoje izdelke in dejavnost. Lahko povem, da nam približno polovico prihodkov omogočijo prijatelji radia Ognjišče. To so tisti, ki so se prostovoljno obvezali, da nas bodo mesečno podpirali v višini vsaj 500 tolarjev. Seveda z veseljem povem, da so si mnogi izbrali mnogo višji znesek in nas iz meseca v mesec podpirajo. Drugo polovico zberemo z oglaševanjem (marketing), s čestitkami, osmrtnicami, malimi oglasi, obvestili ... Gotovo je naša želja, da bi se pokrivali z reklamami, ampak pri tem je kar nekaj težav, saj pri podjetjih vzbujamo nekakšno bojazn: "Kaj pa bodo rekli drugi, da oglašamo na cerkvenem radiu?" S svojim vztrajnim delom seveda želimo razbijati takšne zgrešene predstave, podobe in upamo, da nas bodo spoznali za vredne partnerje in nam zapali svoje oglase. In da bomo prišli na zeleno vejo, so potrebni posamezni dobrotniki.

Če ni denarja, je težko ustvarjati program, kajti vsak delavec je vreden svojega plačila. Naj povem, da 17 ur živega programa ustvarja 12 redno zaposlenih delavcev in 60 honorarnih sodelavcev.

Kako bi vam pri tem lahko pomagali bralci Naše luči?

Zelo dobrodošlo vprašanje. Prosim in vabim, da postanejo naš prijatelj, naš podporni član. Z veseljem povem, da je nekaj naših prijateljev iz ZDA in Kanade in da nam redno pošiljajo svoj dar za naše potrebe. Kdorkoli se bo odločil, se mu iskreno zahvaljujem. Povedati moramo tudi to, da imam vsak ponedeljek oddajo z naslovom Prijatelji radia Ognjišče in da je bila v ponedeljek, 6. 1. že 110.. Prijateljstvo se dokazuje tudi tako, da organiziramo razna srečanja: na Brezjah, v dolini Vrat, na Kredarici, na Žalostni gori ... Na zadnjem srečanju se nas je zbralo več kot 2.000 prijateljev (na kratko PRO). Ko je bila 100. oddaja, smo pripravili oddajo v živo na Vrhniki, dvorana Cankarjevega doma je bila dvakrat polna. Prijateljstvo je mogoče, če se upošteva geslo SODELUJMO - ZMAGUJMO.

Gospod Franci, hvala vam za pogovor. Želim vam še veliko uspeha pri vodenju našega radia Ognjišče. Naj vam na koncu povem, da vodite zares dober radio. Bog vas živi!

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Smreke

Dan se je že nagnil, ko se je stric Tomaž počasi vračal. Sence so se daljšale. Skupina smrek je še vedno tako kot pred mnogimi leti obrobila jaso, kjer je kot otrok z očetom prvič našel jurčke. Toda tiste smreke so bila danes orjaška drevesa. Tomaž je ob stal: "Sem res že tako dolgo zdoma, da ste medtem zrastle tako visoko? Močno ste se morale vkoreniniti, da vas viharji niso izruvali." Tomažu je nenadoma postalo žal, da ni kot katera od teh smrek, ki že desetletja kljubujejo vetrovom in se po vsakem neurju še močneje oklenejo zemlje, iz katere rastejo. Potem bi bil tudi sam podoben košatemu drevesu s koreninami, ki čutijo domačo zemljo, se razpredajo skozi skale, živijo z utripom dežele in vedo, da bodo za vedno ostale v njej. Smreke so nemo poslušale razmišljanje samotnega sprehajalca. Niso odgovarjale. Naučile so se molčati. Zato pa poslušajo, neprestano poslušajo in premišljujejo. In če je človek dovolj potrpežljiv, če se mu ne mudi, če zna prisluhniti šumenju vej zelenih smrek in če se dovolj skrbno ter spoštljivo zazre v vsako posamezno iglico na veji, potem mu smreke razkrijejo mnoge skrivnosti.

Eno velikih skrivnosti so smreke razkrile Tomažu, preden je odšel v svet. Tisto jesen je še enkrat prehodil svoje najdražje poti. Med njimi tudi to pot v Tiho dolino. Ko je takrat pred tridesetimi leti hodil po tej poti, je razmišljal o sebi, svojem življenju, o smislu tega življenja. Vsakokrat ko je misel pripeljal do konca, se je pojavilo vprašanje o Bogu. Ali Bog je? Res je, imel je krščansko vzgojo. Vsa družina je hodila k maši. Verovati ali ne verovati - o tem se v družini ni razpravljalo. Včasih se mu je celo zdelo, da bi bilo greh vprašati se, ali Bog je. Toda v šoli so učili drugače. Verovati v Boga je nazadnjaško. Služenje vojaškega roka je njegovo stisko še povečalo. Ko se je po dveh letih vrnil domov iz vojašnice, je vprašanje Boga postajalo čedalje bolj neznosno. Moral si bo odgovoriti. Jasno in dokončno. V tem je prišla ponudba za delo v Nemčiji. Želel si je ven iz odmaknjene vasi, v svet. Hotel je videti svet in delati ter pošteno zaslužiti. Priprave na odhod v tujino so prekrile njegove verske dvome. Toda ne za dolgo.

Ko je tisto lepo, sončno soboto obiskal ljudi in kraje, ki jih je imel rad, in hodil po tej poti, se je ustavil prav pred smrekami, ki se odete v belino snega bohotijo pred njim. Takrat je nenadno in ostro zarezalo vanj vprašanje: je Bog ali ga ni. Vprašanje se je pojavilo kot prepad,

čez katerega ne moreš, dokler ne najdeš odgovora. Vprašanje je bilo sredi poti in ni mogel naprej, dokler si nanj ni odgovoril. "O Bog, če si, potem mi to povej!" je prosil in molil kot še nikoli poprej. Zazrl se je v vrhove smrek. Polni so bili rjavih, v soncu se lesketajočih storžev. Nekateri so bili še zaprti, drugi na široko odprti, da so drobna semena padala na tla. "Vidiš smrekova semena?" je zaslišal v sebi notranji glas. Bila so premajhna, da bi jih videl. Toda vedel je, da so razsuta po tleh. Glas v njem je nadaljeval: "V teh majhnih semenih so načrti za drevesa, ki bodo rasla dolga desetletja. Načrti vsebujejo ogromno podnačrtov za veje in ti spet podnačrte za iglice, za storže, za semena. Vse to je nekdo predvidel že od začetka sveta. Tudi ti si bil takrat v njegovi misli. Zato ta tvoj nemir. To neprestano vprašanje: ali Bog je. To je isto, kot da bi se vprašal, ali sem, ali resnično bivam. Ne moreš naprej, dokler na to vprašanje ne najdeš odgovora.

Tomaž se je nasmehnil: "Da, te smreke so mi dale odgovor. Spoznal sem, da je moje bivanje zraščeno z Bogom. Potem sem hodi po svetu in vedno nosil s seboj to spoznanje. Miren sem. Odgovor, ki mi je bil dan pred tridesetimi leti, še vedno nosim v sebi. Spoznanje o Bogu se je zakoreninilo v meni, kot so se te smreke zakoreninile v zemljo. Noben vihar ga ne more izruti.

Jože Urbanija

Veliki preroki

Velika skupina preroških knjig obsega sedemnajst knjig, ki razen Žalostink nosijo ime po preroku. Štirje od sedemnajstih, Izaija, Jeremija, Ezekiel in Danijel se imenujejo veliki preroki, drugih dvanajst pa mali preroki.

Preroki so nastopali v Izraelu od najzgodnejših časov. Prvi in največji med njimi pa je seveda Mojzes. V času sodnikov se preroki samo omenjajo, vendar sta le prerok Elija in Elizej bila tolikšna, da sta obvladovala svoj čas. Za preroke je značilno, da nastopijo v kriznih časih. To so bili možje in žene, ki so bili v tako tesni navezi z Bogom, da so bili poklicani za njegove glasnike. Božje oznanilo jih je tako prevzelo, da so velikokrat govorili v Njegovem imenu in pri oznanjevanju uporabljali veliko prispodob, znamenj ter doživljali in opisovali veliko videnj.

Današnji pomen besede prerokba pomeni napovedovanje prihodnosti. Starozavezni preroki so jo kot Božji glasniki zanesljivo napovedovali, kar je potrdila zgodovina, ki je po Jeremijevih besedah tudi merilo preroka. Prerok je namreč tisti, katerega prerokba se uresniči. Vendar njihovo delovanje, prerokovanje ni bilo toliko usmerjeno v prihodnost, ampak v sedanost. Njihova naloga je namreč bila, da pozivajo ljudstvo nazaj k zvestobi Bogu in postavi, kar je bilo in je temelj ter preizkusni kamen sedanosti in prihodnosti.

Prerok Izaija

Prerok Izaija je deloval v Južnem kraljestvu v Jeruzalemu v drugi polovici 8. stoletja pred Kristusom in morda kakšno desetletje v začetku 7. stoletja. Takrat so v Jeruzalemu vladali kralji Jotan, Ahaz in Ezekija. Izaijevo knjigo delimo na tri dele. Prvi del obsega poglavja od 1 do 39, drugi del od 40 do 55 in tretji del od 56 do 66. Vidi se, da celotne knjige ni napisal prerok sam, temveč je morda sam napisal prvi del, drugi in tretji del pa so napisali njegovi učenci in njegovi nasledniki. Je prvi izmed štirih velikih prerokov. Njegovo oznanilo kaže predvsem tri velike poudarke. Prvi poudarek je, da je Bog svet, drugi, da Bog vodi zgodovino vsakega človeka, posameznega naroda in človeštva, tretji pa je v mesijanskih besedilih - oznanjevanju prihoda mesija.

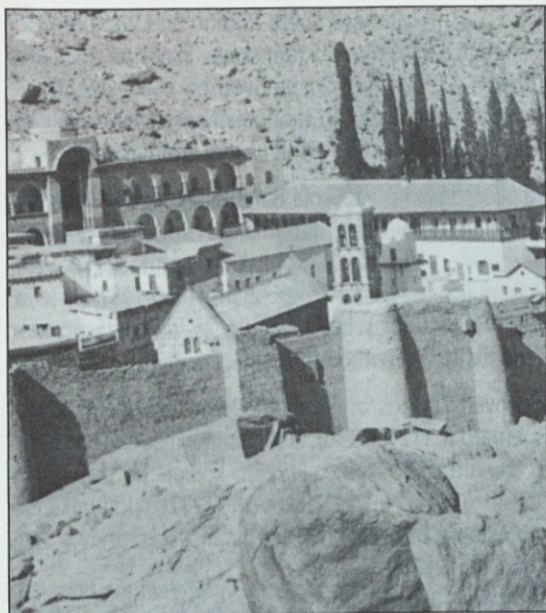
Poglavja od 40 do 66 imenujemo tudi "deutero" ali drugi Izaija. Poglavja od 40 do 55 je namreč napisal prerok, ki

je živel med Judi v babilonskem izgnanstvu dve stoletji pozneje kot zgodovinski Izaija, v 6. stoletju pred Kristusom. V tem delu so znameniti spevi o božjem služabniku, h katerim se bomo v prihodnosti še vrnili. Poglavja od 56 do 66 pa je napisalo verjetno več avtorjev v času po vrnitvi iz babilonske sužnosti.

Izaija je bil poklican v preroško službo v času vsesplošnega judovskega odpada od Boga, v času, ko jih je na obzorju že čakalo babilonsko izgnanstvo in popolno opustošenje dežele, Jeruzalema in templja. Njegov vpoklic v službo je eden najbolj veličastnih v Bibliji. Oblije ga ogenj Božje svetosti, ki ga pošlje, da izvrši eno najhujših nalog, ki je bila kdaj zaupana kakšnemu preroku. Bog mu naloži, naj zakrčne srce temu brezbožnemu ljudstvu, da ne bo videlo in ne spoznalo. Strahotna zakletev, od katere bi pričakovali, da zaradi nje ne bo ostal nihče. Navidez okrutno dejanje Božje vsemogočnosti. Vendar je zgodovina pokazala, da ni bilo druge rešitve. Ljudstvo je bilo tako pokvarjeno in sprevrženo, da ni bilo drugega zdravila, kot da se popolnoma sooči s posledicami svojega mišljenja in ravnanja. Ni bilo druge rešitve zanje, kot da se jih pahne na samo eksistencialno dno, da spregledajo in se spet vrnejo na prava pota.

Z zvikom postave danes v judovski sinagogi ravnaajo zelo spoštljivo.

Samostan Svete Katarine na Sinaju

Ko je Izaija videl, kako je Ahaz prestrašen, mu je dal ponudbo. Izprosi si znamenje od Gospoda, svojega Boga, zagotovilo, potrditev, da je Bog res s teboj in da varuje Davidov rod in njegovo kraljevsko hišo. Izprosi si znamenje od Gospoda, svojega Boga, v višavi zgoraj ali v nižavi spodaj, kjerkoli. Karkoli boš Boga prosil, ti bo izpolnil. Ahaz pa je bil preveč obupan, preveč potr, da bi sprejel to Izaijevo in Božjo ponudbo in se je raje obrnil na asirskega kralja. In kraljestva je bilo konec.

Izaija je končal svoj govor Ahazu z besedami: "Če ne boste verjeli, ne boste obstali." Gre za vprašanje Ahazove vere in sploh za vprašanje človekovega odnosa do Boga in človekove vere v Boga. A Ahaz se je raje, kakor bi se zanesel na Boga, zanesel na poganškega vladarja. To je stalno vprašanje človekove sposobnosti za presežno. Da bi se včasih lotil stvari, ki se mu zdijo nemogoče, ki so zanj pretežke. Vendar je človek dolžan, da zmeraj samega sebe presega. Tu je zmeraj vprašanje vere. Tisto, kar vem, in tisto, kar sem sam izkusil, tega ni treba več verjeti. Verjeti je treba zmeraj v nekaj, kar človek lahko sluti, kar začuti v sebi kot nekakšen navdih, kot odprtost nasproti večnemu, nasproti neskončnemu.

Izrael s svojim kraljem na čelu tega takrat ni bil sposoben, ker ni imel več vere v presežno, v svojega Boga stvarnika. Od ljudstva zato ni ostala niti desetina, vendar je ta po očiščenju in vrnitvi iz sužnosti na novo

ustvarila svojo deželo in sebe. Konec koncev so v času največje stiske nastali vsi biblični teksti. Videti je, da je bilo izvoljeno ljudstvo sposobno sprejeti božjo besedo šele takrat, ko je potonilo tako nizko, da se je bilo prisiljeno odpovedati vsem svojim utopijam in samovoljnostim. Z nami in sploh s človeškim rodом ni in ni bilo nikoli drugače.

Ob vseh očitnih izgledih o bližnjem popolnem uničenju Judovega kraljestva pa Izaijeve tekste prepletajo najlepši odlomki v preroški literaturi, ki govorijo o prihodnjih mesijanskih časih. Kot bi prerok zrl v bleščeče stvarstvo, očiščeno človeške samovolje in greha. Kako iznajdljivi so bili vsi preroki pri opisovanju človeške prihodnosti, prihodnosti posameznega človeka, naroda in človeštva. Koliko upanja, koliko vere in lepega pričakovanja veje iz vseh teh besedil. Vsa potrjujejo, da tudi težke ure in preizkušnje, ki človeka ali narode zadenejo na tem svetu, niso namen, niso smisel in cilj, ampak so samo preizkušnje, skozi katere naj človek pride do sreče, do sožitja, do mesijanskih časov. Med temi mesijanskimi besedili je eden najlepših gotovo Izaijev opis živalskega vrta, ko spravlja skupaj najbolj divje, krvoločne živali z najbolj krotkimi in prijaznimi; in vse živijo skupaj v slogi, nič hudega si ne naredijo. Na vsej božji sveti gori se nihče ne napada, nihče nič hudega noče. Vse je v lepem sožitju. To je podoba mesijanskega časa, časa in razmer, v kakršne je poklican vsak človek, vsak posameznik, vsi narodi in vse človeštvo.

Pripravil Izток Kržič

Izaija je prerokoval več kot štirideset let v Jeruzalemu. Poklican je bil v letu, ko je umrl kralj Uzija, svoje poslanstvo pa je opravljal v času kraljev Jotama, Ahaza ter Ezekija. Dosegel je, kar pa pri prerokih sploh ni nujno, prej neverjetno, da so kralji poslušali njegove prerokbe.

Izaija si je med svojim delovanjem pridobil skupino učencev. Nekateri mislijo, da so prerokbe, izrečene pregnancem v Babiloniji (poglavja od 40 do 55) in tistim, ki so se vrnili v Jeruzalem (poglavja od 56 do 66), napisali Izaijevi nasledniki v njegovi tradiciji. Ne glede na to, sta preroško oznanilo in pojmovanje Boga v vseh treh delih knjige skladni.

Salzburška nadškofija

Proti koncu 7. stol. je wormški škof sv. Rupert (+ 716) v sebi začutil neustavljivo misijonsko željo.

Na svoji poti se je ustavil ob reki Salzach in za središče svojega delovanja izbral kraj ob ruševinah starega rimskega mesta Juvavum. Okrog sebe je zbral vrsto irskih redovnikov, ki so odhajali v misijone v bližnjo in daljnjo okolico. Leta 738 je apostol Nemčije, sv. Bonifacij, v prenovljeno cerkveno upravo na nemškem jezikovnem področju vključil tudi salzburško škofijo. Četrty Rupertov naslednik, škof Janez (739-749) je salzburškim redovnikom predpisal benediktinska pravila, značilna irska posebnost, to je povezanost med samostanom in škofom, pa je ostala. Njegov naslednik, sv. Virgil (opat 745, škof 767-784), je misijonsko delo svojih menihov usmeril med naše prednike v Karantaniji. Na prošnjo knezov Gorazda in Hotimirja je k Gospe Sveti poslal svojega pokrajinskega škofa sv. Modesta. Njegovi duhovniki so delovali tudi na večjem delu današnje Slovenije.

Pomembno vlogo v zgodovini Cerkve na Slovenskem je odigral škof Arno (785-821), ki je leta 798 postal prvi nadškof salzburške nadškofije. Na pobudo svojega prijatelja Alkuina je usmeril misijonsko dejavnost salzburških menihov med naše prednike v Panonijo, z oglejskim patriarhom Pavlinom pa se je leta 796 dogovoril za mejo med obema nadškofijama na reki Dravi. To mejo je leta 811 dokončno potrdil tudi Karel Veliki. Arnovo delo v Panoniji sta nadaljevala njegova naslednika nadškofa Adalram (821-836), ki je med drugim

krstil tudi slovanskega kneza Pribino, in Liutpram (836-859). Zaradi težnje pokrajinskega škofa za Slovence Ožbolta (Osvald) pri Gospe Sveti po osamosvojitvi, je nadškof Adalvin (859-873) odpravil pokrajinske škofo pri Gospe Sveti in namesto njih uvedel arhidiakone.

Po posredovanju nadškofa Balduina (1041-1064) so se v samostanu sv. Heme na Krki na Koroškem naselile salzburške redovnice. Župnijsko organizacijo na Koroškem je izvedel nadškof Gebhard (1060-1087), ki je leta 1072 ustanovil krško škofijo in dve leti pozneje benediktinsko opatijo Admont.

V slovenski prostor je daljnosežno posegel nadškof Eberhard II. (1200-1246), ki je ustanovil sekovsko (1218) in lavantinsko škofijo (1225), kolegialna kapitlja v Brežah (1217) in v Velikovcu (1232), dominikanski samostan v Brežah (1232) ter ustanovo korarjev v Šent Andražu (1212).

Do velikih sprememb v cerkveni upravi je tudi na ozemlju salzburške nadškofije prišlo v času jožefinskih reform. Salzburški nadškof Hieronim Franc Jožef Colloredo (1772-1812) je moral leta 1786 svoje ozemlje na Koroškem in Štajerskem odstopiti krški, lavantinski in sekovski škofiji. Tokrat so ti trije škofoje prvič postali pravi rezidencialni škofoje svojih škofij, ostali pa so vključeni v salzburško metropolijo. Ker je bilo s temi reformami lavantinski škofiji priključeno celjsko, sekovski pa mariborsko okrožje, se je vpliv salzburškega nadškofa raztegnil na celotno ozemlje Štajerske. Nedorečeno usodo lavantinske škofije je pomagal razrešiti nadškof Maksimilijan Jožef Tarnoczy (1851-1876). V njegovem času je prišlo do ponovne razmejitve med krško, lavantinsko in sekovsko škofijo in do prenosa sedeža lavantinske škofije v Maribor (1859). V času nadškofa Ignacija Riedlerja (1918-1934) je bila lavantinska škofija izločena iz salzburške metropolije in neposredno podrejena Svetemu sedežu. V salzburški metropoliji pa sta ostali krška in sekovska škofija.

Povezanost salzburških nadškofov se je seveda odražala tudi na drugih področjih. Kar trije salzburški nadškofje so bili pred tem lavantinski škofoje, trije so bili krški škofoje, štirje so bili sekovski škofoje, salzburški nadškof Avgustin Gruber pa je bil pred imenovanjem za salzburškega nadškofa ljubljanski škof (1814-1824). Nekaj škofov pa je izhajalo celo iz koroškega in kranijskega plemstva.

France M. Dolinar

Čakanje na vlado

Zaradi volilnega izida, ki strankam "slovenske pomladi" ni dal večje večine, kakor jo imajo, Slovenija že več kot mesec dni po konstituiranju novega državnega zbora čaka na vlado. Stanke "slovenske pomladi", se pravi stranke, ki so nastale iz demokratičnih sprememb, imajo 45 poslancev, stranke leve, se pravi stranke, ki so naslednice komunističnih "družbenopolitičnih organizacij" in njihovih satelitov, pa 43 poslanca. Torej imajo stranke pomladi večino. Ker pa sta oba poslanka manjšin pristaša te iste postkomunistične leve - čeprav nista bila izvoljena po političnih, temveč narodnostnih kriterijih - se je tako število poslancev leve izenačilo s številom poslancev demokratičnih strank. Tudi to je ena izmed nedoslednosti slovenskega političnega sistema. Predsednik države, od katerega bi pričakovali, da bo ravnal predvsem v interesu države, ne pa določene politične opcije in organizacije, je zavlačeval do skrajne dovoljene meje z imenovanjem mandatarja za sestavo vlade. Namen je bil jasen: izvrševati močan političen in medijski pritisk na stranke "pomladi" in njihove poslanca, da bi pridobili kakega odpadnika, ki bi pri tajnem glasovanju glasoval za mandatarja, ki ga je predlagal predsednik. To sicer spada med dovoljene politične igrice in taktiko in jih je kot take treba tudi jemati. Bolj nerodno je, če sedanji mandatar in vsi časopisi v deželi za njim trdijo, da so stranke "slovenske pomladi" nepripravljene na sodelovanje, da niso sposobne prerasti svojih ozkih političnih interesov in da nimajo sposobnih ljudi - taki so seveda samo bivši komunisti. Kakor da stranke, naslednice komunističnih družbeno-političnih organizacij, ne ravna v svojem strankarskem interesu in kakor da so edine sposobne vladati in voditi narod. To je natanko tisto stališče, na osnovi katerega je bila ustanovljena Osvobodilna fronta z vodstveno vlogo Komunistične partije, na tej osnovi je prišlo do zloglasne Dolomitske izjave leta 1943, s katero so se morali vsi drugi udeleženci in člani Osvobodilne fronte odpovedati svoji lastni organizaciji in preiti pod izključno vodstvo partije, po tem načelu je bila organizirana znana SZDL pod vodstvom Komunistične partije in ta ista for-

mula še vedno hodi po glavi našim sedanjim političnim veljakom. To poniževanje nekomunistov smo prenašali več kot štiri desetletja in smo upali, da ga bo z nastopom demokracije konec. Pa ga očitno ni. To je natanko tisto, proti čemur ravno Cerkev in še posebej komisija Pravičnost in mir pri nas neprestano opozarja: obstaja nevarnost, da se stari politični, gospodarski, finančni in medijski monopoli, ki so bili vzpostavljeni s pomočjo diktature in totalitarnih političnih metod, v demokraciji utrdijo in obstajajo naprej kot nepremagljiva središča vsakovrstne družbeni moči. Z zadnjimi volitvami je ta nevarnost sicer zmanjšana. Resnično pa preseneča aroganca in domišljavost starih političnih sil, ki si še vedno drznejo trditi, da imajo samo oni moralno pravico do oblasti. Z drugimi besedami to pomeni, da si zavestno prilaščajo še naprej pravico do oblasti in tudi hočejo, da bi drugi sloji prebivalstva za vedno ostali v podrejenem položaju. Nobenega dvoma pa ni, da je to v najhujšem možnem nasprotju z duhom demokracije, ki ne pomeni nič drugega kakor to, da vladajo vsi s pomočjo vseh za dobro vseh. Če bodo končno dobile vlado v roke stranke "slovenske pomladi", bo njihova glavna politična naloga, da učvrstijo demokracijo, ki jo stranke, naslednice komunističnih "družbeno-političnih organizacij", nenehno ogrožajo. To zahteva predvsem razbitje starih monopolov, med katerimi je finančni monopol med najpomembnejšimi. Številne evropske demokratične države so nam lahko za zgled. Poleg privatnih bank, kjer je kapital v rokah maloštevilnih posameznikov, obstajajo še zelo močne združne finančne ustanove, kjer je kapital v rokah vseh združnikov in ki s temi združgami upravljajo po svojih izvoljenih predstavnikih. V nekaterih državah je več kot tretjina kapitala v taki upravi. Tudi v Sloveniji je to sorazmerno lahko doseči, kajti slovenski davkoplačevalci, ki bodo še desetletja odplačevali javni dolg, imajo pravico do lastnine nad tistimi ustanovami in podjetji, katerih dolgove bodo odplačevali. Slovenija, ki je v preteklosti po zaslugi katoliške družbene misli (J. E. Krek) že imela močno združno tradicijo, mora danes to tradicijo spet oživiti in tako preprečiti sedanji naskok pokomunističnega liberalizma, ki hoče vso finančno in drugo moč skoncentrirati v rokah maloštevilne skupine ljudi in si tako na nov način prisvojiti vso dejansko oblast v državi. Če je šlo v Krekovem času za narodovo samostojnost, gre danes za demokracijo.

Anton Stres

Bo ostala zahodna slovenska župnija v Švici brez duhovnika?

Z načrtovanim odpoklicem p. Damijana v Slovenijo si to vprašanje postavljamo slovenski verniki, živeči na Solothurnskem območju slovenske misije v Švici; vprašanje, na katerega ne vemo odgovora; vprašanje, ki zbuja občutek osamljenosti, zapuščenosti in negotovosti.

Ustanovitev slovenske misije in pastoralne službe v Švici sega v leto 1968. Takrat je (že pokojni) p. Fidelis prevzel nalogo dušnega pastirja in vodstvo Slovenske misije s sedežem v Zürichu za celotno Švico. Kmalu se je pokazalo, da pastoralne službe na ozemlju, velikem skoraj za dve Sloveniji, en sam duhovnik nikakor ne zmore. Prepričani smo, da to velja še danes in v bodoče. Tedanje provincialno vodstvo slovenskih kapucinov je zato po štirih letih poslalo na pomoč še enega duhovnika - p. Angela - s sedežem v Solothurnu za območje srednje in zahodne Švice, za kar vodstvu nedvomno gre prisrčna zahvala. Dela in dolžnosti je bilo čedalje več, kajti rasti je začela že druga generacija. Slovenska misija v Zürichu je zato zaposlila še s. Avrelijo Pavel kot pastoralno sodelavko. Zaradi zdravstvenih razlogov je leta 1980 p. Angela zamenjal p. Damijan.

Skupinski posnetek birmancev s škofom Kvasom in slovenskimi romarji na ploščadi pred romarsko cerkvijo v Einsiedelnu (1994)

Pregled celotne bilance za vsa leta delovanja slovenske misije v Švici lahko primerjamo z bogato žetvijo. Mnogi Slovenci se zavedamo, koliko kulturne dediščine smo pri vsem tem pridobili in ohranili.

Poleg rednih maš in drugih pobožnosti po vsej Švici se oba duhovnika (p. Fidelisa je leta 1988 nasledil p. Robert) ukvarjata še s celo vrsto drugih dejavnosti na cerkvenem in kulturnem področju, kot so večdnevna romanja za vnebohod, vsakoletno romanje v Einsiedeln, božični dan v kapucinskem samostanu Solothurn, miklavževanje, Prešernov dan, materinski dan, razna srečanja v Švici in Sloveniji. Vsaka proslava in prireditev je obogatena s sv. mašo. Velika zasluga in pomoč p. Damijana je tudi še za druge številne prireditve, npr. proslave 50-letnikov, vinska trgatve, pustovanje, martinovanje... Tudi te prireditve so (razen ene) povezane s sveto mašo.

Vedeti je treba, da ravno pod imenom Slovenske misije lahko v švicarskih župnijah in pri civilnih oblasteh zaprosimo za primerne prostore in ustrezna dovoljenja. Vse te ugodnosti nam bodo s premestitvijo p. Damijana v Slovenijo povečini ukinjene. Zato menimo, da je takš-

(Einsiedeln '94) Birmanca Frančiška Mazi in Miha Pesjak izročata škofu Kvasu šopek v dobrodošlico.

na odločitve cerkvenih/redovnih predstojnikov, ki so odgovorni za pastoralno službo Slovenske misije v Švici, vsaj za zdaj prenatrpana in ne dovolj pretehtana - v nadomestljivo škodo slovenskih vernikov in Cerkve. Že z odhodom s. Avrelije je nastala velika vrzel, še posebno zaradi njenega delovanja z mladimi. Ta vrzel do danes ni bila nadomeščena, zato je še tembolj skrb zbujujoče sporočilo o odpoklicu p. Damijana iz Švice.

Zavedamo se, da število Slovencev v Švici počasi upada, a kljub temu udeležba pri svetih mašah ni bistveno manjša in se po odstotkih lahko primerja z župnijami v Sloveniji.

Obema duhovnikoma gre zahvala tudi za zbiranje pomoči ob naravnih katastrofah, za obnovo in novogradnje cerkvenih objektov ipd. Nedvomno bi si bilo brez zadostnega in požrtvovalnega delovanja dušnih pastirjev vse to težko zamisliti.

Računati je treba tudi s tem, da s premostitvijo p. Damijana v Slovenijo izgubi Slovenska misija v Švici predzadnjo delovno vizo za pastoralno službo, ki je ne bo več možno nadomestiti.

Na podlagi vseh navedenih dejstev in vprašanj, ki bi nastala z ukinitvijo Slovenske misije v Solothurnu, PROSIMO provincialno vodstvo slovenskih kapucinov, provinciala p. Štefana Balažica in narodnega ravnatelja

Pater Robert Podgoršek - voditelj slovenske misije v Zürichu

Pater Damjan Frlan (deluje v Solothurnu) med prijatelji v Bernu

slovenskega izseljenskega dušnega pastirstva, koprškega škofa msgr. Metoda Piriha, da nam še za naprej ohrani slovensko župnijo in njenega dušnega pastirja. Za vso duhovno podporo in pomoč vam bodo vsi slovenski verniki v Švici iz srca hvaležni z željo: Bog plačaj!

Slovenski verniki iz Švice

VABILO!

SKD LIPA München e.V. vabi na veselo PUSTOVANJE v petek, 7. februarja, ob 19.00. Prireditel bo v znani dvorani Bürgersaal, Römerschanz-Restaurant v Grünwaldu, Dr. Maxstr. 1. Za veselo razpoloženje bo poskrbel ansambel "Slavček".

Vstopnice so na razpolago eno uro pred predstavo. Cena 18 DM za odrasle, za mladino od 7 do 18 let 10 DM. Zaželeno so maske - nekaj najlepših bo nagrajenih. Informacije: pri LIPI - tel: 089-6410392 - pri Gajšek. tel: 089-7255408 pri Varga tel. 089-2011162. Rezervacij ne sprejemamo.

Kulturni večer društva LIPA bo 1. marca 1997. Točen čas in kraj boste izvedeli na pustovanju.

Hvala za Vašo pomoč in vse dobro v novem letu 1997

Vam želi UO LIPA.

Rekli so...

Iz govora predsednika državnega zbora dr. Janeza Podobnika na proslavi ob dnevu samostojnosti v Cankarjevem domu.

PONOSA NA SVOJO DRŽAVO NAM MANJKA

Dan samostojnosti je tisti državni praznik, ki v svojem sporočilu govori o ljubezni do domovine. Patriotizem ne pomeni nestrpnosti. Nasprotno, v vseh zrelih državah izražanje spoštovanja in ljubezni do domovine in njenih simbolov pomeni zelo pomemben temelj skupnosti.

Naša generacija danes stoji pred novimi izzivi. Navezava na evropski program in svetovno demokratično skupnost, ki je bila jasno definirana že v majniški deklaraciji se je kasneje udejanila skozi program prve demokratične vlade in kasnejših vlad, je zahtevna naloga. Uresničimo jo lahko samo s ponovnim povezovanjem vseh slovenskih zmožnosti in hotenj - tako kot pred šestimi leti ob plebiscitu.

Sedaj, ko imamo lastno, suvereno državo, stojimo pred odgovorno nalogo, da jasno zgradimo svojo nacionalno vizijo in v njej zaščitimo bistvene značilnosti naše istovetnosti. Elementi slovenske identitete, ki jo želimo ohranjati tudi za naslednje rodove, so podobni evropskim izkušnjam - osrednjo vlogo ima slovenski jezik, literatura in kultura v najširšem smislu ter navade in tradicije naše skupnosti, ki jih želimo ohranjati. In tega se ne meri v dolarjih, markah ali dolarjih. Imajo vrednost, kakršno jim bomo postavili sami.

Posebno mesto pripada tudi državljanski in znotraj nje domovinski vzgoji, ki izhaja iz določenega vrednostnega sistema. Za civilizacijski in kulturni krog, ki mu pripada Slovenija, se vrednostni sistem inspirira v krščanstvu in evropskosti.

Nekdo je dejal, da je svoboda kot seme, iz katerega lahko zraste plevel ali čudovita roža. Slovenija slovi kot zelo lepa dežela in zato verjamem, da jo bomo z vso ljubeznijo, modrostjo in odgovornostjo znali in zmogli ohranjati tudi za naslednje rodove. Tudi zato je zelo pomembno, da zagotovimo enakomeren razvoj celotne Slovenije in si prizadevamo za izenačitev kvalitete življenja ljudi, kjerkoli živijo: tako na podeželju, v večjih urbanih središčih kot v velikih mestih.

Dr. Peter Vencelj

v PRIMORSKIH NOVICAH, 3. 1. 1997

Kakšna znamenja prihajajo iz vrst slovenskih narodnostnih skupnosti na Hrvaškem in Madžarskem?

"V teh dveh državah se je delovanje pripadnikov slovenske manjšine močno okrepilo. Na Hrvaškem trenutno delujejo tri društva, ki so se jeseni dogovorila tudi za ustanovitev nekakšne krovne povezave, ki pa naj ne bi imela takega značaja, kot jih imajo podobne organizacije v Italiji in Avstriji. Bolj ali manj naj bi šlo za nekakšno skupno koordinacijo, medtem ko naj bi bila društva še vedno dokaj samostojna. Želim si le, da bi imela ta njihova zveza kompetence enotnega zastopstva vseh društev, saj se bo sicer (ob še nadaljnji množitvi števila društev) težko ločeno pogovarjati s predstavniki vseh posameznih društev. Iz zakladnice delovanja Slovencev na Hrvaškem naj omenim, da so v drugi polovici decembra v okviru zagrebškega društva poskrbeli za izid slovenskega mesečnika (prvega po 66 letih!), v Splitu si urejajo boljše prostore za društveno delovanje, na Reki imajo bogate izkušnje z organizacijo jezikovnih tečajev, trenutno pa tudi njih najbolj zavira pomanjkanje primernih prostorov.

Na Madžarskem se je zavest povezave z matico v zadnjih letih izredno dvignila, v sodelovanju z Zvezo Slovencev urejamo v Monoštru nekakšen kulturni center, v katerem bo manjšinska radijska postaja in kjer bodo lahko pripravljali različne kulturne prireditve, se družili, vadili in sploh bili društveno dejavni. K temu bi dodal še vse bolj odločno oglašanje Slovencev na avstrijskem Štajerskem, ki delujejo tako v okviru društva Člen 7 kot v okviru študentskega kluba na graški univerzi: dosegli so, da nekatere osnovne šole danes že organizirajo dopolnilni pouk slovenščine, v Potrni pa naj bi že v letu 1997 odprli prvi kulturni center za Slovence na Spodnjem Štajerskem."

...Zapisali so

Matjaž Albreht

v DELU, 3. 1. 1997

Zadnje državnoborske volitve niso spremenile le razmerij med strankami, ki so zastopane v parlamentu, ampak so na novo določile tudi kvoto, ki jo bodo preje-

male stranke iz državnega proračuna. Konec leta 1994 je DZ sprejel zakon o političnih strankah, ki med drugim ureja tudi njihovo financiranje. Stranke, ki imajo poslance v državnem zboru, bodo prejemale na mesec iz državnega proračuna nekaj več kot 35 tolarjev za vsak glas, ki so ga dobile v vseh volilnih enotah na zadnjih parlamentarnih volitvah.

Najbogatejša stranka bo tako kot v preteklem mandatu liberalna demokracija, saj je prejela največ glasov. Za 288.783 glasov bo tako na mesec prejela iz državnega proračuna 10.107.405 tolarjev. (Na prejšnjih volitvah, ko še ni bila združena s socialisti in demokrati, pa jih je prejela 278.851.) Na drugo mesto se je prebila Slovenska ljudska stranka, ki je od prejšnjih volitev, na katerih jo je podprlo 103.300 volilcev, podvojila število glasov. Za 207.186 glasov bo prejela 7.251.510 tolarjev. Sledijo jim socialdemokrati, ki bodo za 172.470 glasov (prej 39.675) dobili 6.036.450 tolarjev. Slovenske kršćanske demokrate je volilo 102.852 volilcev (prej 172.424), za kar bodo prejeli 3.599.820 tolarjev. Tudi Združena lista socialnih demokratov bo za 96.597 volilcev (prej 161.349) prejela manj, in sicer 3.380.890 tolarjev. Demokratično stranko upokojencev je volilo 46.152 volilcev, kar ji bo prineslo 1.615.320 tolarjev. Najmanj pa bo prejela Slovenska nacionalna stranka, ki bo za 34.422 glasov (prej 119.091) vsak mesec olajšala proračun za 1.204.770 tolarjev. Iz državnega proračuna pa denarja ne bosta več prejeli Demokratska stranka in Zeleni Slovenije. Demokratom, ki so na prejšnjih državnoborskih volitvah dobili 59.487 glasov (zdaj 28.624), so se prihodki tako zmanjšali za dobra dva milijona tolarjev, zeleni, ki jih je leta 1992 podprlo 44.019 volilcev (zdaj 18.853), pa so prikrajšani za milijon tolarjev in pol. Navedeni zneski so namenjeni le za delovanje parlamentarnih strank in ne za poslanske plače.

Andrej Poznič v VEČERU, 31. 12. 1996

Romarji in bonton

Zahvalnemu romanju, ki mu je država dodala dar božičnega drevesa za papeža, se je pridružil tudi predsednik g. Milan Kučan. Kot predstavnika naše države sta ga sprejela sv. oče in državni tajnik kardinal Sodano. Predsednik je prišel k slovesni sv. maši nad grobom sv. Petra v baziliki, ki mu je posvečena. Kasneje se je udeležil splošne avdience v dvorani Pavla VI.

Navidezno povezanost med romarji in predsednikom (bili smo hkrati na istih mestih) izkoriščajo sredstva javnega obveščanja, da g. Kučanu pripravljajo pot v naslednje predsedniško obdobje. Tiho pričenjajo volilno predpripravo, čeprav je sam predsednik javno zatrdil, da se ne namerava več potegovati za to mesto. Kaže pa, da se bo pustil preprosti spontani želji in zahtevi ljudstva. Novinar Srečko Niederforer v komentarju Zakaj so politiki romali v Rim, v Večeru, 16. decembra, opisuje ploskanje tudi takole: "Izredno spretni Kučan ni bil le v zasebni avdienci pri papežu Janezu Pavlu II., ampak tudi pri maši v baziliki sv. Petra, kjer mu je spontano zaploskal zbor slovenskih romarjev, v javni papeževi avdienci in ob svečani osvetlitvi božičnega drevesa..."

Sredstva javnega obveščanja napačno razlagajo vedenje romarjev in naše ploskanje. Naj enkrat jasno povemo, da g. Kučanu ne bi nihče ploskal, če nas ne bi spoštovanje in ljubezen do naše države ter srčna kultura naginili k temu, da ne ponovimo sramotnega vedenja poslancev, ki so ga spregledali, ko je prišel kot predsednik države v sejno dvorano in jih je moral predsedujoči posebej spomniti ob odhodu, kako se ljudje vedejo do svojih predstavnikov! Romarji smo torej spoštovali bonton, lepo vedenje in ploskanje najvišjemu predstavniku naše države, vendar ne g. Kučanu kot osebnosti, nekako smo ploskali sami sebi, ker smo tudi mi del naše države.

Tudi v baziliki sv. Petra je ob koncu maše spontano nastal aplavz, kakor je v navadi ob takih priložnostih. Romarji smo ploskali g. kardinalu, to pa je tudi izraz veselja nad čudovitim doživetjem. Vsekakor nismo ploskali le predsedniku, saj ga nismo vajeni imeti med nami in tudi njemu je bilo nerodno. Kljub temu je bilo njegovo vedenje med mašo na zavirljivi ravni, saj ni ponovil sramotjenja, ki smo ga morali doživljati med kratkim: spravno mašo v Rogu, ko so veljaki ZLSD imeli roke v žepih in s tem dokazovali svojo nekulturo, da ne rečem prezir do dogajanja.

Predsednik naše države pa se žal ne trudi, da bi bil predsednik vseh državljanov Slovenije, ampak dela med nami jasno razliko. Tudi zdaj, ob papežu, se je navzven pokazalo to razlikovanje. Ko je papež prišel v dvorano, edino on, predsednik Slovencev, ni ploskal!

Naj končam z željo, da bi nekoč imeli predsednika, ki bi znal res tenkočutno opravljati zaupano mu nalogo. Da bi kot predsednik vseh prebivalcev naše države in kot drugi predsedniki v podobnih vlogah (npr. češki Havel

in nemški Herzog) s svojo besedo zagovarjal poštenje, resnico (ne moje ne njegove, ampak resnico), pravico in podobne trajne vrednote. Vse bralce želim s tem pis-mom opozoriti na razloge našega ploskanja in jih prositi, naj tudi drugim razložijo, kako je bilo, saj se mora enkrat končati namerno izkoriščanje splošne kulture in državotvornega vedenja vernikov.

Svet slovenskih organizacij za STA 31. 12. 1996

Svet slovenskih organizacij (SSO) je v zvezi s pogovori o rešitvi krize Primorskega dnevnika mnenja, da težav - pa čeprav so še tako nujne - ni mogoče reševati pod pritiskom, ki spominja na izsiljevanje. Vsem udeležencem pogovorov je treba dati čas, da zadevo preučijo, saj si ne morejo več privoščiti novih napak, so sporočili iz Sveta slovenskih organizacij.***

SSO meni, da je potreben podrobnejši strokovni pregled finančnega stanja v Primorskem dnevniku, saj so še pred nekaj meseci dobili zagotovila, da časnik posluje brez primanjkljaja. Za izgube, ki so jih povzročili drugi projekti, mora poiskati rešitve sedanji lastnik časnika, ki je tudi zadnje pomoč slovenske vlade očitno porabil za druge namene, čeprav so uslužbenci ostali brez plač.

V SSO se strinjajo s predlogom, da bi ustanovili zadrugo, ki bi prevzela lastništvo in upravo dnevnika. Menijo, da morajo biti nosilci projekta oblikovalci dnevnika, zato naj bi zadrugo omejili na časnikarje, ki bi odgovarjali samo porabnikom - naročnikom. Zato je treba nov Primorski dnevnik oblikovati v skladu s razpoložljivimi sredstvi, kar lahko pomeni tudi omejitev obsega časopisa in števila uslužbencev. Nova zadruga prav tako ne sme biti obremenjena s starimi dolgi, saj bi bilo novo podjetje, ki bi začelo poslovati s štirimi milijardami izgube, obsojeno na propad že pred dejanskim začetkom, so prepričani v SSO.

Na rob dogodka

KRAVJA KUPČIJA

Slovenija je dobila novega (starega) mandatarja. To je dr. Janez Drnovšek, človek, ki je znal najbolje in najbolj zvito uskladiti svoje osebne želje z možnostmi, ki so se mu ponudile v parlamentu. Potem ko je še pol ure pred odločilnim zasedanjem parlamenta, ki naj bi potrdil ali zavrgel predlog predsednika države, ta je kot prvega kandidata za mandatarja predlagal svojega starega poli-

tičnega somišljenika dr. Janeza Drnovška, kazalo, da predlagani kandidat nima zagotovljene dovolj velike podpore parlamentarcev, je kot blisk udarila novica: "Ciril Pucko, poslanec, izvoljen na listi Slovenskih krščanskih demokratov, je naznanil svoj izstop iz poslanske skupine SKD in javno napovedal podporo dr. Janezu Drnovšku".

S tem dejanjem je novi mandatar dobil manjkajoči 46. glas, ki mu je pri glasovanju prinesel potrebno minimalno večino. Vsi drugi poslanci strank slovenske pomladi (SLS - Podobnik, SDS - Janša, SKD - Peterle) pa so neomajno vztrajali pri dani obljubi, da ne bodo podprli omenjenega kandidata, ki je že v preteklosti namesto sodelovanja vladal s samovoljo, namesto jasnega programa poslancem ponujal razne "ČE-je", po izkušnjah članov SKD pa so njegove besede o sodelovanju in dogovarjanju le lepo besedičenje, ki v realnosti nimajo nobene osnove.

Za Drnovška je tako glasovalo vseh 43 "levih" poslancev (LDS, ZLSD, DESUS, SNS), oba predstavnika manjšin in glas ubežnika iz vrst SKD Cirila Pucka. Če rezultat ponazorimo še drugače: 46 glasov ZA in 44 glasov PROTI.

Kako bo novi mandatar vladal s 46 glasovi, to je z enim glasom večine, ve samo on. Če bi bil res tako sposoben in moder politik, kot se v javnosti rad predstavlja, potem bi moral vedeti, da je glas, ki mu je tokrat prinesel željeni rezultat, bil pridobljen z veliko prevaro mnogih volilcev, s krajo glasov, ki ne predstavljajo kupa gnoja, ampak za vsakim glasom, ki je bil dan Cirilu Pucku stoji oseba, ki je zavestno šla na volitve, da da svoj glas za demokracijo. Prebegli Pucko pa je bil izvoljen na podlagi programa in ugleda, ki ga predstavlja stranka krščanskih demokratov. Šele zdaj vidimo, kako nekaterim zavestne odločitve volilcev v tej državi ne pomenijo nič in so za njih le del kravje kupčije. Vse govorenje o kakršnikoli morali ali etiki pa danes tako ali tako ni več moderno, je celo nazadnjaško in ne spada v čas popolnega kvazi-liberalizma, ki je "liberal", osvobodil (beri - okradel) revne in delavce ter dal tja, kjer je bilo že prej veliko. Ali smo slovenski volilci danes res samo kup gnoja, primeren za prave kravje kupčije? Kako visoko nas cenijo nekateri današnji politiki! Slovenija, quo vadis?

Naj zaključim z besedami poslanca SDS I. Hvalice: "Slovenska pomlad je ranjena, nikakor pa ni uklonjena!"

Ljubo Bekš

A N G L I J A

Lepi božični prazniki so za nami. Po vseh krajih Anglije in Walesa, kjer se naši rojaki že leta zbirajo k slovenskim mašam v adventu in za božič, so imeli tudi letos priložnost, da so se naših srečanj udeležili, če so le hoteli in zmogli. Mnogi so že stari ter zaradi bolezni utrujeni in onemogli. Te je naš župnik obiskoval na domovih, v bolnišnicah, zavodih in zavetiščih, če so le sami ali pa njihovi domači tako hoteli in župnika o tem obvestili.

V **Rochdaleu** smo na dan sv. Štefana imeli slovensko sveto mašo v kapeli Poljskega kluba in ne več pri sestrah palotinkah. Te so nam skoraj petdeset let dajale na razpolago svojo lepo kapelo in prostorno šolsko dvorano. Ker so vse v letih, novih poklicev pa nimajo, niso več mogle vzdrževati šole. Šolske pros-

tore so morale lani oddati (prodati). Kapelo bi sestre Slovincem še vedno rade dajale v najem, toda kje naj bi se srečevali po sveti maši? Za enkrat so rojaki iz Rochdalea in okolice rešili naša srečanja na najboljši možni način: zatekli so se k slovanskim bratom Poljakom, ki imajo v neposredni bližini in soseščini (v Beechwoodu) svoj narodni klub s prav tako lepo (vendar v drugačnem stilu) kapelo, kot jo imajo naše dobre sestre palotinke. Kapela je v prvem nadstropju, drugi klubski prostori pa so pod njo. Tako je vse pod eno streho, medtem ko smo pri sestrah imeli dvorano v drugem poslopju. Zlasti ob neprijetnem vremenu je bila za starejše in bolne naporna selitev iz sestrške kapele v šolsko dvorano, pa čeprav je bila blizu. No, zdaj imamo obe srečanja v isti stavbi.

Med gosti v Našem domu ob božičnih praznikih smo bili še posebno veseli **duhovnika** ter našega velikega prijatelja Toneta Jamnika, profesorja v Škofovih zavodih sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano. Mag. prof. Tone je bil pri nas (od 21. do 30. decembra) predvsem študijsko, a je poleg intenzivnega študija (pripravlja doktorsko tezo na Univerzi v Oxfordu) nadomeščal župnika v Našem domu v Londonu, ta je med prazniki obiskoval rojake na Otoku. Na sam božični praznik sta z župnikom g. Cikanekom telefonirala **beograjskemu nadškofu in metropolitu dr. Francu Perku** ter ga takoj za božičnimi voščili zaprosila za udeležbo in vodstvo bogoslužja na Slovenskem dnevu v Bedfordu, 25. maja 1997. Vsi se ga veselimo, saj je gospod nadškof vabilo sprejel. Prav tako se že vnaprej veselimo njegovega prihoda v Anglijo. Vse naše rojake na

Otoku pa že zdaj vabimo, da se letošnjega Slovenskega dneva v Bedfordu zanesljivo in polnoštevilno udeležijo.

MIRKO KRAVOS - sedemdesetletnik

Skoraj neopazno je šla mimo nas 70-letnica našega dobrega in med vsemi priljubljenega Mirka Kravosa. Svoj častitljivi jubilej je Mirko obhajal v krogu svojih domačih že novembra lani. Za njegov jubilej je zvedel župnik ob adventnem obisku v Rothwellu pri Leedsu, kjer Mirko skrbi za cerkev, v kateri imajo rojaki iz okolice Leedsa in Doncastra slovensko sveto mašo v adventnem in postnem času.

Mirko Kravos se je rodil 9. novembra 1926 v Skriljah, župnija Kamnje, pri Ajdovščini. Še zelo mladega je zajela vojna zmeda in na koncu se je znašel v begunskih taboriščih. Prek taborišč v Italiji (Forli, Eboli) in Nemčiji (Seedorf) je 3. aprila 1948 prispel v Anglijo. Najprej je v Castlefordu pri Leedsu delal kot rudar. Po štirih letih je dobil delo v tovarni bakrenih cevi v Leedsu. V tej službi je ostal do svoje upokojitve, februarja 1989.

Utrinek s slovenskega dneva v Rochdaleu

Ob pogostih obiskih doma zlasti v začetku šestdesetih let je navezal stike s svojo bodočo ženo Mimi Anžič iz Bizovika pri Ljubljani. Poročila sta se 29. avgusta 1964 v župnijski cerkvi v Štepanji vasi.

Po poroki sta si ustvarila dom v Rothwellu pri Leedsu. V njunem srečnem in pristnem krščanskem zakonskem življenju sta se jima rodila dva sinova, Peter (leta 1966) in za leto mlajši David. Peter se je po končani srednji šoli odločil za duhovniški poklic. Vsa slovenska skupnost in prav tako angleško župnijsko občestvo pri St. Mary's Church v Rothwellu sta se veselili, ko je 21. julija 1990 prejel mašniško posvečenje v domači župnijski cerkvi. Posvetil ga je škof iz Leedsa, msgr. David Konstant. Petrovo **ново маšo** je obhajala vsa slovenska skupnost iz Anglije in Walesa 29. julija 1990 v Rochdaleu. Novomašni pridigar pa je bil narodni ravnatelj za dušno pastirstvo Slovencev po svetu, koprski škof msgr. Metod Pirihi. To so bili za očeta Mirka, mamo Mimi in brata Davida največji in

najsrečnejši dnevi v njihovem življenju.

Pozneje je bilo podobno, vendar drugače, ko se je avgusta 1991 poročil David z lepo in simpatično Angležinjo Lynn. Ko se jima je rodil sin Jonathan, je Mirko postal dedek.

Naj še omenimo, da je Mirko član ŽPS slovenske katoliške misije na območju Leedsa in odgovoren za slovenske svete maše in srečanja v Rothwellu. Je tudi eden od najstarejših članov slovenskega pevskega zbora v Rochdaleu. Pri Kravosovih na domu se srečamo po vsaki slovenski maši. Hvaležni smo Mirku in vsej družini za izredno gostoljubnost, saj smo pri Mirku in Mimi deležni vseh vrst dobrot.

Slovenska skupnost v Angliji in njena katoliška misija v Londonu kliče ta našemu dobremu in zvestemu rojaku Mirku še na mnoga zdrava in srečna leta v krogu svoje družine in pri delu za slovensko skupnost ter vsega Božjega blagoslova.

Urnik svetih maš je na str. 32.

ŽPS

Prijatelji pred vrati slovenskega doma v Londonu

A V S T R I J A

DUNAJ

V naših srcih je zasijalo, ko je na adventnem vencu zagorela prva sveča, ki nas je z vijolično liturgično barvo opozorila na spokorni čas, na advent. Pesem "Vi oblaki ga rosite..." je v nas prebudila tiho pričakovanje in veselje. V tem času cerkvenega leta se je pri nas veliko dogajalo.

Vsak četrtek zvečer smo se zbirali pri molitvenih srečanjih. Molili smo rožni venec, prebirali psalme in imeli kratko premišljevanje.

V nedeljo, 8. decembra, se je naša cerkev napolnila z otroki in odraslimi, saj je bilo v Dunajskih valovih objavljeno, da nas bo takoj po sveti maši obiskal Miklavž. Medtem ko smo v dvorani čakali na Miklavža, smo gledali program, ki ga je z otro-

Ob krstu male Catherine sta bili navzoči mladi družini naše dobre Ivanke Krajšek.

ki pripravila učiteljica slovenskega dopolnilnega pouka na Dunaju, gospa Danica Luci. Miklavž je pozdravil najmlajše in nagovoril odrasle ter prisluhnil pesmicam in ugankam, ki so mu jih zastavljali otroci. Pristrčno so se mu predstavili otroci slovenskega vrtca, ki je pred kratkim zaživel v prostorih Slovenskega pastoralnega centra. Odgovornost za te predšolske otroke, zbirajo se ob sobotah dopoldne, je prevzela Vlasta Lavrenčič-Lokar.

V četrtek, 12. decembra, ni bilo običajnega molitvenega srečanja, ker smo se udeležili srebrnega jubileja **posvetitve cerkve** Kristusovega vstajenja. To je avstrijska župnija, na katerem ozemlju deluje Slovenski pastoralni center, zato smo z nji mi tudi tesneje povezani in sodelujemo pri različnih prireditvah.

V soboto, 14. decembra, se je zvečer ob 18. uri začela **duhovna obnova**. G. župnik Štekl je za to priložnost povabil med nas msgr. dr. Antona Štruklja, tajnika Slovenske škofovske konference iz Ljubljane.

Prvi del premišljevanja je potekal v duhu letnega časa: "Marijin advent naj bo za nas živa spodbuda, kako doživljati ta letni čas. Težiti moramo k Luči, ki ne pozna zatona, s tem da molimo, poslušamo božjo besedo ljubezen do bližnjega pa naj obarva našo krščansko dobrodelnost."

Drugi del premišljevanja je potekal pod naslovom "Advent Cerkve na pragu 3. tisočletja" oziroma triletni advent v pripravi na leto 2000.

Po končani meditaciji smo g. Štruklju postavljali zanimiva vprašanja o delovanju in vlogi Cerkve v tem 3-letnem obdobju glede na razmah raznih verskih sekt.

Sledila je priložnost za sveto spoved.

V nedeljo, 15. decembra, je imel g. Štrukelj med sveto mašo v lepi pridigi drugo premišljevanje. Zelo lepo so izzvene tudi prošnje, ki so jih prebrali člani naše skupnosti (od otrok do odraslih) in po izreku vsake prošnje prižgali svečo.

Še isti večer so štirje nadarjeni študenti glasbe (ena Slovenka in 3 Avstrijci) priredili v naši cerkvi adventni **koncert**. Izvajali so dela J. S. Bacha, Händla in nekaterih avtorjev iz 17. in 18. stoletja. Njihovo izvajanje, kjer je še posebej izstopala Slovenka Anja Kapun, je bilo kljub nizki temperaturi, doživeto in podano z ljubeznijo. Izvajalce smo nagradili z navdušenim ploskanjem. Po končanem koncertu smo se v dvorani lahko pogreli z okusnim punčem, ki ga je pripravila in ljubeznivo postregla ga. Marija Lesjak.

V nedeljo, 22. decembra, nas je obiskal **ženski pevski zbor** Petrol iz Ljubljane, ki nas je med sveto mašo z lepim prepevanjem približal Bogu in nam po končani maši priredil še krajši koncert. Zbor vodi ga. Željka Ulčnik-Remic. Prevzel nas je tudi čudoviti glas solistke Mojce Tiran. Za lepo petje in doživetje se jim prav lepo zahvaljujemo.

Po koncertu smo se dalj časa zadržali v naši dvorani, kjer smo se gregli ob topli pijači in lahko prigriznili pripravljene dobrote.

Da je letos izredno veliko Slovencev odpotovalo domov med svoje najdražje, se je žal pokazalo pri polnočnici in vseh drugih praznikih. Kljub temu smo vse praznike slovesno praznovali.

V nedeljo, 29. decembra, smo imeli spet v gosteh pevski zbor. Obiskal nas je **mešani pevski zbor** z Bleda - sami mladi fantje in dekleta - ki ga vodi ga. Marjeta Jan. Peli so latinsko mašo in po sveti maši dodali še zelo lep koncert. Mladi se s petjem ukvarjajo ljubiteljsko. S svojim nastopom so nam polepšali nedeljo. Za lepo doživetje pristrčna hvala!

Tudi z njimi smo ostali po koncertu v dvorani v prijaznem pogovoru in spontanem prepevanju.

Na silvestrovo smo se zvečer zbrali v cerkvi k zahvalnemu bogoslužju božje besede in se tako zahvalili Bogu za vse prejete dobrote v letu 1996. Predno smo se razšli, smo si nazdravili z žegnanim vinom in si z najboljšimi željami za leto 1997 stisnili roke.

Tako smo sklenili še eno koledarsko leto. Z veseljem lahko rečemo, da je bilo za našo skupnost zelo uspešno, za kar smo Bogu zelo hvaležni. O vseh dogodkih smo sproti poročali v Naši luči. Neomenjena sta ostala le dva: Obnova kipa sv. Juda Tadeja, ki so ga pleskarji po nesreči obglavili in mu je župnikov brat g. Drago Štekl, ki se ljubiteljsko ukvarja s kiparjenjem, uspešno naredil novo glavo.

V novembru smo po dolgem času vendarle bili deležni sreče. **Slovensko-avstrijski zakonski par** je prinesel h krstu deklico. Obred je zato potekal v zadovoljstvo prisotnih Slovencev in Avstrijcev dvojezično. Ker v zadnji lanske številki ni bilo poročila naše skupnosti, nam ni uspelo uredništvu in vsem bralcem Naše luči voščiti za praznike. Zato naj nam bo dovoljeno zdaj prositi:

Ti, ki si Luč vseh, ki iščejo svetlobo, in oznanjevalec večnega miru, poveži ves svet z

vezjo ljubezni, poveži vse, ki so si postali tuji. Podeli nam svoj blagoslov!

Darja B.

GRADEC

Slovo od gospe Lebtscheve

V Naši luči za marec 1995, stran 21, beremo: "GRADEC - GOSPA LEBITSCH OSEMDESETLETNICA". In na drugi strani zadnji stavek: "Dobrodošla v slovenski skupnosti v Gradcu, doma ji želimo lepo sožitje z možem Herbertom."

Danes moramo na žalost pisati: "Dobrodošla v nebesih pri svojem možu Herbertu."

Po 80-letnici je začela gospa Mici bolehati. Ni mogla več na pevske vaje ne redno k sv. maši v našo kapelo. K pogrebu svojega moža v septembru 1995 so jo znanci pripeljali v vozičku. Pred pogrebom je dala desno roko na rakev, rekoč: "Herbert, jaz pridem kmalu za teboj."

Kmalu po moževi smrti se je morala zaradi slabosti preseliti v dom.

Septembra 1996 je bila operirana na očesu. Par dni za tem jo je zadela lahka kap. Govoriti ni mogla več. Nekaj mesecev je bila v deželni bolnišnici, zadnje tedne pa spet v domu. Sv. Miklavž jo je rešil zemeljskega trpljenja. Pokopali smo jo 13. 12. 1996 v Steinfeldfriedhofu, kjer leži tudi njen mož.

Pogreb in bogoslužje je vodil p. Janez Žnidar, dušni pastir za Slovence v Gradcu. Pred pogrebom je v vežici ruski zbor zapel dve žalostinki. Pri grobu in v kapeli pri sv. maši pa je prepeval slovenski cerkveni pevski zbor. Dušni pastir je na

grobu in v kapeli spregovoril besede upanja in tolažbe. G. svetnik Kunstek je na kratko orisal življenje umrle gospe.

Naj ji Bog bogato povrne za vse, kar je storila dobrega. Naj ji da svoj mir in pokoj.

Tako je slovenska skupnost v Gradcu lani zgubila kar dva Celjana in dolgoletna cerkvena pevca: 31. 8. g. Loibneggerja, 6. 12. gospo Lebtschevo.

E. A.

LINZ

V decembru nas je obiskal sv. **Miklavž**. Otroci v našem centru so se ga še posebej razveselili. Približno 1669 let je od tega, kar je sv. Miklavž umrl. Vendar dobrota tega svetnika živi naprej in odmeva skozi stoletja ter navdihuje mnoge ljudi za darežljivost in dobroto do soljudi in posebej do otrok.

Tako mogočen je lahko vpliv človeka, ki je živel dobrotno, sveto. Njegovega spomina niso zabrisala ne desetletja ne stoletja, ampak živi naprej.

Sredi decembra smo obhajali **rojstna dneva g. Ivana Brodariča** in gospe **Vikice Hauseder**. Vsa slovenska skupnost jima ob njunem rojstnem dnevu želi veliko zdravja in zadovoljstva v prihodnosti. Hkrati se jima zahvaljuje za njuno delo in skrb, ki ga imata z našim centrom, čigar prostori so urejeni, čisti in prijetni.

Na **praznik sv. Štefana** je bila slovenska maša ob štirih popoldne. Po sveti maši pa se kot navadno zberemo v centru. Tokrat smo obhajali trideset let, odkar je g. Ciril Lavrič

prvič organiziral božičnico. Pred tridesetimi leti se je zbralo k božičnici okoli osemdeset ljudi. Letos nas je bilo 35. Ob tej priložnosti smo obhajali tudi magisterij našega duhovnika Ludvika Počivavška. Veseli smo, ker bo ostal med nami še nekaj časa.

9. marca 1997 bomo dobili na **obisk iz domovine**. G. škof iz Linza, Maximilian Aichern, je povabil v goste g. škofa msgr. Metoda Pirihi. Ob tej priložnosti vabimo vse Slovence iz Linza in okolice, iz Salzburga in Freilassinga, da pridejo 9. marca ob 9.30 k sveti maši v karmeličanski cerkvi nasproti hotela Kolping oziroma bolnišnice usmiljenih sester v Linzu.

Prav je, da se Slovenci, ki živijo v tujini, po tolikih letih srečajo s svojim škofom. Lepo vabljeni!

Lep pozdrav Anton Zore

KOROŠKA

Da je še kar nekaj Slovencev v špitalski okolici, ki radi prihajajo v slovensko družbo, je dokazala **lepa udeležba** pri zadnji polnočnici. Pa tudi pri nedeljskih sv. mašah je sodelovanje kar spodbudno; vsaj malo priznanja in zahvale za neutrudno delo in dolgo vožnjo duhovnika.

V preteklem letu je bila krščena v Marijini kapeli druga Sušnikova hčerka **Sabina**.

V 85. letu starosti je umrla gospa **Gerda Morbacher**. Po drugi svetovni vojni je bila izseljena iz rodne Ljubljane. Vešča nemškega jezika je kaj hitro dobila dobro službo v tovarni, kjer si je prislužila pokojnino in jo 22 let kot vdova uživala. Le zadnji 2 leti se je umaknila v

starostni dom. Njen mož Vili je bil prva leta taboriščni šofer; prepeljal je marsikaterega begunca, ki je odpotoval v drugo državo ali čez morje, z vso prtljago na železniško postajo.

Marsikomu po svetu je še v spominu g. **Šarić - Jure** smo ga vsi klicali. Bil je zelo povezan s Slovenci in se udeleževal tudi slovenskega bogoslužja. Poleg invalidnine se je preživljal kot krojač; ker njegove cene niso bile visoke, je bil zelo priljubljen.

Vedno je bil pripravljen pomagati revnejšim, v zadnjih letih zlasti domovini Makedoniji. Rojstnega kraja ni nikoli več obiskal, sicer je rekel, da ga ni več. Za vedno je zaprl oči zadnjega maja v 73. letu starosti. Rajni Jure je bil sorodnik nekdanjega sarajevskega nadškofa Šarića, ki je 19. maja 1945 v Krki na Koroškem posvetil 6 ljubljanskih bogoslovcev. To je zapisano v tamkajšni farni kroniki.

Taboriščnikom prvih let bo tudi še v spominu številna **Jenkova družina** iz Velesovega na Gorenjskem. Ker se niso hoteli podati še dlje po

svetu, eno hčerko so imeli takrat še v Sloveniji, so se po 10 letih preselili v okolico Borovelj. Najprej so imeli posestvo v najemu. Ko so otroci odrasli - dobra delovna moč - so kmalu v Št. Janžu v Rožni dolini kupili kar lepo domačijo. Pozidali so novo hišo, otroci pa po vrsti ustanovili lastna ognjišča. Rod se je na tej strani Karavank množil. Pretekli 2 leti pa sta bili v znamenju bolezni in smrti. Najprej je zbolela žena sedanjega gospodarja Franceta. Vendar jo je v smrti prehitela edina hčerka, najmlajša od 5 otrok, stara komaj 24 let. Zahrbtna bolezen ji je v nekaj dneh pretrgala nit življenja. Pol leta pozneje, nekaj dni pred veliko nočjo, ji je sledila v smrt 55-letna mama, gospodarjeva žena. Sredi zadnjega poletja je podlegel bolezni še 87-letni oče France. Njegovo življenje je bilo zaznamovano z delom, bil je "vseved"; ničesar se ni ustrašil. Že v taboriščni dobi je prevzel vodstvo za prenovitev taboriščne kapele, takrat barake. Pa tudi v novem kraju je svoje sposobnosti pokazal na vseh področjih, zadnja leta predvsem na farnih. Zato se je po upokojitvi pre-

selil kar v župnišče. Njegovo ženo in skrbno mamo še 7 otrok, 85-letno Marijo, pa je Bog poklical po kratki bolezni sredi novembra.

V upanju, da so vsi združeni v nebeškem veselju, naj bodo sorodniki potolaženi ob tako hudi izgubi svojih dragih!

S. M.

B E L G I J A

CHARLEROI-MONS- BRUXELLES

Stanislav Tratnik

Tokrat vas obveščamo le, da je v sredo, 11. decembra, na svojem domu v Flénu umrl upokojeni rudar, g. Stanislav Tratnik. Pogrebna sveta maša je bila 13. decembra v župnijski cerkvi svete Barbe v Flénu. Pokojni Stanislav se je rodil 25. aprila 1920 v Idriji. Precej let je delal v rudnikih premoga in dočakal kar lepo starost 76 let! Bil je zelo delaven človek in vesele narave. Njegovi ženi Lavri in sinu Juriju ter

Cesta ob nekdanjem taborišču, na levi del Marijine kapele

drugim sorodnikom naše krščansko sožalje. Naj počiva v miru!

(Wanfercée - Baulet)
S poročnega slavlja Alaina
Delvigne in Isabelle Škrbinc

MAASMECHELEN- HASSELT-GENK

Prireditve za ženske vseh narodov

Kakor vsako leto je bilo tudi lani 29. 11. 1996 v Kulturnem centru v Maasmechelenu že peto mednarodno srečanje, namenjeno samo za ženske. Namen prireditve je, da se različni narodi v sproščenem ozračju spoznajo in odkrijejo kulturo in značaj drugih narodov.

Na programu so bili pevski, plesni in glasbeni nastopi. Po programu so ženske iz vsakega naroda predstavile tipične pijače in jedi.

Slomšek na koncertu pri Virga Jesse v Hasseltu

V soboto, 7. 12. 1996, sta mešani in moški zbor Slomšek sodelovala na zimskem koncertu, ki ga je pripravil moški zbor Virga Jesse v Kulturnem

centru v Hasseltu (glavno mesto področja Limburg). S tem je zbor Slomšek vrnil obisk pri flamskem zboru, ki je že sodeloval na Slovenskem dnevu v Maasmechelenu. Po koncertu je bilo v dvorani prijetno srečanje in pobratenje. Gostitelji so poskrbeli za pijačo in prigrizek.

Mednarodna božja služba v Genku

V Genku je bila v nedeljo, 8. 12., mednarodna božja služba v italijanski cerkvi. Pri maši je sodeloval tudi slovenski pevski zbor Slomšek, ki je z župnikom Alojzijem Rajkom zastopal Slovensko katoliško misijo. Za organizacijo skrbi družba Abrahamova hiša, ki združuje vse verske skupnosti na območju Limburga.

Vsako leto praznujejo dan katoliških misijonov, lani so ga obhajali že petdesetič.

Po božji službi je bilo družabno srečanje. Vsaka narodnost je s pijačo in prigrizkom predstavila svojo državo.

Umrli je Milan Globokar, "Slomškov" pevec

Ni bilo dovolj, da so se Slovenci morali pred kratkim posloviti od svojega duhovnega voditelja, mons. Vinka Žaklja. Komaj mesec potem se je poslovil in v Bogu zaspal tudi g. **Milan Globokar**; žalostna novica je pretresla našo skupnost v nedeljo, 12. 5. 1996.

Rojen je bil 6. 2. 1936. Od otroških let je bil zvest sodelavec najprej v društvu sv. Barbare in potem v društvu Slomšek. V društvu sv. Barbare je pel v krožku Slomšek, pri katerem je bil z očetom dejavno

navzoč že od ustanovitve društva Slomšek. Do danes je bil eden od močnejših stebrov našega pevskega zbora. Več let je bil v društvu tudi odbornik, častni član, dolgoletni podpredsednik, oskrbnik društvene dvorane in zvest sodelavec na slovenskih prireditvah. Močno ga bomo pogrešali, ne samo sorodniki, ampak tudi vsi Slovenci, ki smo ga poznali.

Vsem sorodnikom izrekamo v imenu društva Slomšek, pevskega zbora in slovenske katoliške misije globoko in krščansko sožalje.

Umrli je Franc Trkaj, najstarejši Slovenec v Limburgu

Posloveli smo se tudi od g. Franca Trkaja, ki je 9. 12. zaspal v Bogu. Rojen je bil 1. 11. 1905 v Starovasi. Po dolgem in težkem rudarskem delu v limburških rudnikih je visoka leta preživel skupaj z ženo Tončko, ki se je že nekaj let prej od njega za vedno poslovila.

Oba sta bila od ustanovitve zvesta sodelavca pri društvu sv. Barbare.

Vsem sorodnikom izrekamo Slovenci, tudi v imenu društva Slomšek, pevskega zbora in slovenske katoliške misije globoko in krščansko sožalje.

F R A N C I J A

V adventnem času sem obiskoval ljudi po jugozahodnem delu Francije. Še vedno se dobijo ljudje, ki se imajo za Slovence, čeprav je preteklo že mnogo časa, odkar so prišli v

Francijo. Preseneča me njihova govorica. Njihovi otroci govorijo v prav takem narečju kot njihovi starši.. Slovenska narečja so res pristna in pisana. Hvala Bogu, da je tako, ker samo po materinem jeziku ostali zvesti slovenski kulturi in vernosti. Slovenska mati je znala dajati svojim otrokom tisto pristnost, ki jo je prinesla iz kraja, kjer je bila rojena. Bile so pravi biseri slovenske besede v tujini, saj so se njihovi otroci lahko zazibali v lepoto slovenskega jezika. Vsak Slovenec, ki sem ga srečal, mi je dejal, da je vesel, ker spet postajajo zavedni Slovenci, odkar je Slovenija samostojna. Večkrat mi rečejo: "Naši otroci se čedalje bolj zanimajo za domovino, ki smo jo zapustili v težkih razmerah pred drugo svetovno vojno ali po njej! Zdi se nam, da iščejo korenine svojega začetnega bivanja - Slovenijo, ki jim zdaj nekaj pomeni! Naši otroci gredo zdaj radi z nami vsake počitnice v Sloveniji, ta jih sprejme z drugačnim očesom kot pa Jugoslavija. Hvala Bogu, da se razmere spreminjajo v dobro! Tako vsaj imamo v sebi našo pristno slovensko osebnost in jo lahko pokažemo s ponosom, da smo Slovenci, čeprav nas Francozi postavijo tja nekam na Slovaško, Kitajsko ali pa celo na Japonsko." Spet sem obiskal mlade Slovence, ki so v tujski legiji. Z njimi sem opravil sv. mašo in jim med pridigo povedal samo eno misel: "Biti vojak je dobro, a vsak se mora zavedati, da mora biti v službi svobode za vsakega človeka in za vse narode in rase! Biti morate možje vere, upanja in dobrote, to so temelji krščanske etike, ki nam jo prinaša Jezus Kristus na svet v Betlehemu v revnih jasliah. Med sveto mašo je bilo poleg Slovencev

prisotnih še mnogo Poljakov, Slovakov, Čehov in drugih. Vsi skupaj smo bili raznolika množica Kristusovih učencev okoli njegovega oltarja.

PARIZ

Prvo nedeljo v decembru smo se zbrali v kapeli svete Terezije Deteta Jezusa v Châtillonu, kjer nam je med sveto mašo pel **Kotulski oktet iz Slovenije** pod vodstvom URŠKE VEZONIK. Peli so nam s čistimi in ubranimi glasovi, tako da smo še bolj doživljali globino pristne slovenske pesmi. Po sveti maši smo se zbrali v dvorani slovenskega doma in spet poslušali slovenske narodne pesmi, te so nas zazibale v lepoto slovenskih krajev in vasi, gora, rek in gozdov, da je vsak lahko vsaj za nekaj trenutkov čutil bližino domovine Slovenije. Hvala Kotulskemu oktetu in še posebno Urški Vezovnik za vse lepe besede, ki nam jih je prebrala pred vsako pesmijo. Posebna zahvala pa gre g. **Cirilu Valantu** za ta lepi večer. Na koncu smo še vsi zapeli slovensko himno in se ob bogatih mizah, pripravile so nam jih pridne roke naših gospa, malo odžejali in nasitili z vsemi dobrinami. Hvala!

Božični večer

Na božični večer smo se ob 21. uri začeli zbirati v kapeli sv. Terezije, kjer nam je **sestra Rozalija** pripravila majhno igrico o Kristusovem rojstvu. Kljub mrazu se nas je zbralo kar nekaj, da smo skupno gledali, poslušali božične pesmi in odlomke iz Svetega pisma, ki so nas popeljali v skrivnost Božjega učlovečenja. Vsi smo prisluhnili dogodkom in ob lepih jasliah pričakovali Kristusov

prihod med nas. Malo pred sv. mašo sta Marija in Jožef položili v hlevček Jezusa in duhovnika sta pristopila k oltarju ter začela s sveto mašo. Jaslice in oltar ter cerkev sta pripravila in okrasila gospoda Janeza in nam tako podarila slovenski spomin na ta lepi večer. Vse je bilo enkratno in vsak se je v svojem srcu dobro počutil; po sveti maši smo si voščili srečen božič in vsak je pohitel na svoj tople dom.

Silvestrovanje

Društvo Slovencev v Parizu je pod vodstvom predsednika Janeza Ložarja pripravilo vsakoletno silvestrovanje. Igrali in prepevali so nam Pariški slavčki pod vodstvom Marjana Slaviča. Njihova šegavost, igranje in petje je marsikatega dvignilo od dobro obložene mize, da se je tako marsikatera noga ogrevala v hitrem tempu najrazličnejših plesov. Dobra večerja, ki jo je pripravila ga. Eva Sutlič, je še bolj poživila dobro voljo silvestrovalcev. Ob polnoči smo si zaželeli srečno novo leto 1997 in ob penečem šampanjcu vsakemu želeli zdravja, veselja in srečo pri vsem. Vse skupaj je trajalo do zgodnjih jutranjih ur. Vsem, ki so karkoli pripevali za ta lepi večer "Bog povrni za ves trud!"

Lipa (Slovenija)

Martin Pal (1919-1996) je v Gospodu zaspal 19. decembra 1996 doma v lepem Prekmurju, kjer je pred 77 leti zagledal luč sveta. Rojen je bil 5. 11. 1919 v kraju Lipa. Tam se je leta 1941 **poročil z Marijo**, rojeno Casar, ona mu je podarila tri otroke, sina Avgusta in Martina ter hčerko Ivanko. S svojo ženo je prišel v Fran-

cijo leta 1952, kjer je najprej delal kot kmet, nato se je zaposlil kot delavec v bolnišnici Bligny. Pridno je delal in lepo vzgajal svoje otroke v delavne in pridne ljudi. Njegova hiša je bila vedno odprta vsem duhovnikom in tudi slovenski škofje so radi zašli k njemu. Njegov nasmehek je vedno dajal vsakemu človeku zaupanje in zavest, da je pred njim človek, ki zna vsakega lepo sprejeti. Te lepe vrline je dal tudi svojim otrokom. Leta 1984 je zapustil Francijo in se je spet vrnil v Prekmurje, ki ga je tako ljubil.

Slovenska katoliška misija iz Pariza izreka sožalje otrokom Avgustu, Martinu, Ivanki, vnukom in vnukinjam ter vsem drugim sorodnikom in prijateljem. Pokojnemu Martinu pa želimo, naj počiva v miru in Bog naj mu za vso njegovo srčno dobroto poplača z večno srečo v nebesih.

Matjaž Fruman (1908-1996)

Gospod prihaja in pobira zrna, da daje drugim upanje v življenju. V takem duhu in okoliščinah je umrl g. **Matjaž Fruman**. Rodil se je 22. 2. 1908 v **Zidencih** v Prekmurju v kmečki družini. Leta 1931 je prišel v Francijo, kjer je delal na kmetiji, nato je s svojimi pridnimi rokami opravljal še mnogo drugih del. Leta 1936 je spoznal svojo ženo Kristino Ficko in se z njo leta 1938 poročil. Imel je tri otroke, Bernarda, ki je še vedno tu v Franciji, Mihaela, ki je umrl kot otrok, in Rejmona, ki je umrl v starosti 33 let. Z ženo sta ustvarila dobro družino na temeljih krščanskega življenja. V decembru je prišla Gospodova roka in ga popeljala v večno srečo. Pokopan je bil na sveti večer v Caudelbec les Elbeufu v Normandiji. Tako se mu je izpolnila želja, da bo na sam

božični večer vstopil k Gospodu, kot je rad za šalo večkrat dejal. Ženi Kristini, sinu Bernardu, vnukom in vnukinjam našo globoko sožalje. Bog mu daj večni mir in pokoj!

LYON

Od 7. do 9. decembra se je g. David podal proti jugu, da bi obiskal tam živeče rojake. Najprej se je ustavil pri sestrah frančiškankah v Morestelu. Ta skupnost je v Franciji nekaj posebnega, saj je večina sester Slovenk. Ob oltarni daritvi, ki so se je udeležili tudi nekateri v bližini živeči rojaki, in v prijateljskem srečanju smo doživeli, kako nas povezuje ljubezen do Boga in našega naroda.

8. decembra, na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, smo se Slovenci zbrali v romarski baziliki Foviere v Lyonu. Ker je cerkev posvečena Brezmadežni, je bilo tam vse polno francoskih romarjev. V kapeli cerkve smo obhajali slovensko sveto mašo. Čeprav nas je bilo malo, smo v svojo molitev povezali vse rojake in jih priporočili Marijinemu varstvu.

V ponedeljek, 9. decembra, je sledil še obisk rojakov v Clermond-Ferrandu in sveta maša na domu g. Lojza Ivanca.

Bog povrni z večnimi darovi vsem, ki ste se odzvali vabilu, da bi ob skupnih srečanjih pri maši in ob obiskih na domovih doživljali veselje, da pripadamo Kristusovi Cerkvi in slovenskemu narodu. Posebej hvala tudi vsem, ki ste duhovniku ponudili svoje gostoljubje!

MERICOURT

Ne mraz ne huda poledica na cestah nista mogla preprečiti, da bi se

Dimitry Hervé - Maquet je postal božji otrok.

Po krstu smo se skupaj poveselili.

slovenski rojaki na severu zbrali ob skupnem božičnem praznovanju v kapeli našega doma v Mericourtu. Svetonočna pesem nas je ob polnoči povezala s kristjani vsega sveta, ki se ob jaslicah veselijo Božjega učlovečenja. Naša polnočnica je bila kakor žive jaslice. Podoživeli smo občutje pastirjev in tisti davni sveti noči, ko so se zbrali ob Jezusu. Bilo nas je nekaj več kot 30 in med nami se je na oltarju daroval živi Jezus, skromno Dete in mogočni Zveličar. Spominjali smo se svetega rojstva Gospoda in prosili, naj vedno prebiva v jaslicah našega čistega srca.

Na božični dan smo se spet srečali pri sveti daritvi. Duhovnik je v tem času obiskal in obhajal tudi nekatere bolnike.

Zunanja znamenja praznovanja (jaslice, božično drevesce, lučke...) se kmalu umaknejo vsakdanjosti. Toda notranje veselje žive vere v Jezusa, ki je vedno navzoč med nami, ostane. Da, resnično: če se ni rodil v nas, potem krščanskega božiča za nas ni bilo!

Vabili:

Veleposlaništvo Republike Slovenije nam sporoča, da bo proslava ob Prešernovem dnevu v petek, 7. februarja 1997, ob 20. uri v Les Halles - L'Auditorium, Forum les Halles, 75004, v Parizu. Dostop: Porte St. Eustache (parkirišče St. Eustache z ulice - Rue du Louvre, metro in REP-postaja Chatelet les Halles, izhod Place Carrée).

Pel bo Ljubljanski oktet, in sicer bogat program slovenskih pesmi, ki nas bodo popeljale v čas Franceta Prešerna in v lepoto slovenske dežele, k slovenskemu človeku, ki si s svojim delom prizadela za lepšo prihodnost.

23. februarja bo po sveti maši v kapeli svete Terezije Deteta Jezusa v Châtillonu koncert pevskega zbora Primoža Trubarja iz Zidanega Mosta. Povabite še svoje prijatelje in znance, da nas bo čim več. Vsi lepo vabljeni!

uredil Silvester Česnik

N E M Č I J A

BERLIN

Kardinal Sterzinsky obiskal slovensko župnijo v Berlinu

V sredo, 11. decembra, je bila v prostorih slovenske župnije v Berlinu adventno-božična dekanjska konferenca. Podobna srečanja so bila že večkrat v naši župniji, toda tokrat nas je obiskal sam kardinal GEORG STERZINSKY. To je bilo za vse dekanjske duhovnike veliko presenečenje, za našo župnijo pa veliko veselje in potrditev našega dela.

Dolgo se je zadržal med nami. Z vsakim navzočim se je pogovarjal o težavah, s katerimi se srečujemo pri svojem delu. Zelo se je zanimal za Slovenijo, naše razmere, škofo, škofije. Uspelo nam je Slovenijo kar najlepše predstaviti, tako da je celo izrazil željo, da bi rad dopust preživel v Sloveniji. Navdušila ga je naša gostoljubnost, ki jo je še posebej lepo pričarala družina Barbare in Miša Turnšek z odlično hrano in domačo pijačo. V imenu slovenske župnije sta ga pozdravila župnik Izidor Pečovnik in član ŽPS Franci Pukmeister. Izročila sta mu lepo knjigo o Sloveniji ter nekaj specialitet iz domačih krajev.

Kardinal Sterzinsky je bil v naši župniji prvič. Ker ni v njegovi navadi, da bi obiskoval posamezne župnije, smo mu za to potezo izredno hvaležni. Zelo se je razveselil, ko je v naših prostorih zagledal sliko An-

Moški oktet TEŠ Šoštanj med nastopom v cerkvi sv. Elizabete, v slovenski župniji v Berlinu

tona Martina Slomška. Povedali smo mu, da bo kmalu razglašen za svetnika. Vzel je njegovo podobico z molitvijo in nam obljubil, da bo molil za njegovo svetništvo. Pred odhodom nam je naročil, naj pozdravimo vse Slovence, ki delajo za dobro in mir v svetu.

Kardinalov obisk je prinesel v našo župnijo nov polet, novo moč in novo upanje za vse, ki delamo in se tu srečujemo. Hkrati pa je bil to še dragocen kamenček v mozaiku priprav na božič.

Božič z družino Galič

Polni veselega pričakovanja in upanja smo se v adventu pripravljali na božič, na prihod božjega Deteta. Kot smo že poročali, smo opravili veliko spovedi, s koncertom sta nas razveselila Akademski mešani pevski zbor iz Celja in Moški oktet TEŠ Trbovlje, obiskal nas je kardinal Sterzinsky, vrhunec pa je bil sveti večer, ki nam ga je polepšala glasbena družina Galič iz Šempetra v Savinjski dolini.

Mati Cita, oče Jože, hči Katarina in sin Marko so prinesli v Berlin nekaj povsem novega: mir, sproščenost in predvsem moč skrivnosti božiča.

S skrbno izbranim programom so začeli na sveti večer ob 23. uri. Ob spremljavi citer in orglic so peli čudovite slovenske božične pesmi, pesmi svetniškega škofa Antona Martina Slomška in nam posredovali lepe duhovne misli. Program se je nadaljeval tudi med polnočnico. Cerkev je bila polna in vsak se je lahko resnično srečal sam s seboj, od rojstva do danes in začutil vrednost življenja. Med nami se je tkala nevidna vez. Sveta družina med preprostimi pastirji v jaslicah nam je

prinesla mir, družina Galič pred oltarjem toplino in ljubezen s pesmijo, župnik Dori novo upanje v svojem nagovoru, tako da smo se zbrani v cerkvi počutili kot velika družina. Skrivnost božične noči, pesem, molitev, vse je tako lepo zaplulo v vsakdanje življenje.

Napolnjeni z notranjim mirom smo se po maši zbrali v veliki dvorani, kjer smo še malo pokramljali, se posladkali in tako podprli za pot domov. Doživeli smo zares sveto noč v Berlinu.

V tako lepem razpoloženju smo nadaljevali na štefanovo, ko smo blagoslovili otroke in praznovali god mučenca sv. Štefana. Vse je potekalo v znamenju božičnega sporočila in božičnih pesmi.

Spomnili smo se tudi praznika naše Slovenije in se ob 18. uri zbrali v društvu Slovenija, kjer smo proslavili dan samostojnosti.

Družini Galič smo se iskreno zahvalili za kratek obisk v Berlinu. Želeli bi, da bi med nami ostali dalj časa, vendar to ni bilo mogoče. V božičnem in novoletnem času jih je čakalo še veliko nastopov v Sloveniji, kjer prav tako razveseljujejo in povezujejo ljudi med seboj. Marsikdo se je ob njihovem nastopu vprašal in se šele prav zavedel, kaj v resnici pomeni družina. Varno gnezdo, kamor se vračaš po tolažbo. Zavečje, kjer se pomirijo še tako hude nevihte. In če v družini živi še pesem, je ob vsakdanjih težavah to pravi balzam za dušo, ki celi še tako hude rane.

Zahvala tudi družini Oblak in Pucko, ki sta poskrbeli za prijetno bivanje gostov iz Slovenije.

Silvestrovo

Letos smo silvestrovanje pripravili v veliki dvorani. Odgovorna za izpeljavo te zahtevne prireditve sta bila Mirko in Tilka SELEVŠEK.

Ob 19. uri smo se zbrali pri maši, pri kateri smo se Bogu zahvalili za vse darove preteklega leta. Nato smo odšli v tako čudovito okrašeno dvorano, da je prihajajočim gostom zastajal dih! Tilka je tokrat dala res vse od sebe, njene čudovite roke so ustvarile dekoracijo v belo-modrozlati barvi, ki je ljudi že sama po sebi tako lepo nagovorila, da so postali še boljše volje. Odlična večerja z izbranimi jedili in dobro kapljico je zadovoljila še tako zahtevne želodce! Razpoloženje je bilo enkratno. Vseh skupaj, tistih, ki so praznovali, in tistih, ki so delali, je bilo okrog 250. Za ples in razvedrilo je igral ansambel DRUGA GENERACIJA. Vsi smo se odlično zabavali, tudi župnik Dori je zapel nekaj pesmi, med ljudmi pa je vladalo pristno veselje. Opolnoči smo si nazdravili, si zaželeli zdravja, miru in sreče, spomnili smo se tudi prijateljev, znancev in sorodnikov, ki so novo leto pričakali v Sloveniji. Čestitali pa smo tudi trem zakonskim parom, ki so prav na silvestrovo praznovali 30 let skupnega življenja, to so: Milka in Jože BOŽIČ, Trezika in Franci PUKMEISTER ter Barbara in Mišo TURNŠEK. Vsem še enkrat želimo veliko medsebojnega razumevanja in da bi še dolgo cveteli drug za drugega, povezani s trakom ljubezni!

Do jutra smo še kar nekajkrat zapeli Dorijevo, zdaj že čisto našo himno: Še eno rundo daj, točajka, za družbo staro..., ker so ljudje tako želeli. Tako je silvestrsko-novoletna noč minila v sožitju in miru. Že noč

sama je nakazala, kakšno naj bi bilo novo leto 1997, v katero smo pogumno stopili! Večina udeležencev je ostala do 6. ure zjutraj. Nikomur se ni mudilo domov. Tako se je naša slovenska župnija znova pokazala kot homogena in ustvarjalna in se tako najlepše predstavila na začetku leta, polna moči in zdravja. Ob tem je treba predvsem pohvaliti organizatorje, družino SELEVŠEK. Ob očetu Mirku in mami Tilki sta bila zelo delavna tudi njun sin Tomaž in njegova Rosanda. Pohvaliti pa je treba tudi vse njihove pomagače, kajti prav nihče ni odrekel pomoči, čeprav bi se bilo lepše zabavati. In teh ljudi ni bilo malo! Tilka zjutraj ni skrivala veselja, zadovoljni in srečni smo bili pravzaprav vsi. To kratno silvestrovanje smo pripravili s popolnoma lastnimi močmi, z lastnim ansamblom, kar samo potrjuje pravilno usmeritev dela v župniji.

Župnik Dori in imenu berlinske župnije želi v novem letu 1997 vsem bralcem revije NAŠA LUČ veliko luči, zdravja, razumevanja, topline in medsebojnega spoštovanja, vsem sodelavcem NAŠE LUČI pa, da bi še naprej ostali zvesti tej reviji in nas s svojimi prispevki spodbujali k še bolj zavzetemu sodelovanju z ljudmi zunaj Slovenije!

M. M.

MÜNCHEN

V decembru smo **miklavževali**. Število otrok se je močno skrčilo, a je bilo vseeno lepo in slovesno.

Povabili smo **igralsko skupino** ljubljanskih študentov, ki jih vodi prof. dr. **Stanko Gerjol** iz Ljubljane. Prikazali so nam sodobno predredo

Pepelka v izvedbi ljubljanskih študentov

PEPELKE. Oče se drugič poroči in njegova hči iz prvega zakona, pridna Meta, je nekakšna družinska dekla, ki mora za vse garati in je dežurni krivec, če je v hiši kaj narobe. Mačeha se za pastorko ne briga, nalaga ji huda bremena, podpira le svojo hčerko, se rada lepo oblači in hodi po zabavah. Meta vse vdano prenaša. Nasmehne se ji sreča in vanjo se zaljubi sošolec, s katerim se spogleduje tudi polsestra. Razplet je poučen. Mačeha spozna svojo zmoto, Meta dobi fanta, objestna polsestra pa ostane sama in objokuje svojo usodo.

Ljubljanski študentje so odlično naštudirali igrice in nam jo sproščeno predstavili. Posebno pa smo hvaležni njihovemu voditelju, g. Gerjolu, ki je na isti večer namesto našega obolelega župnika vodil mašno bogoslužje.

Miklavž je bil kot vsako leto pristrčen. S toplo, prijazno besedo se je približal vsakemu otroku. Ti so se mu seveda oddolžili s kratko pesmico. Najlepše je zapel naš deklški pevski zbor. Še posebne pozornosti sta bila deležna **organist Frido** in mladinec **Peter**, ki v naši fari zelo pridno delujeta. S skupno pesmijo

smo se ločili od naših ljubljanskih gostov in si zaželeli, da se še kdaj snidemo.

Za božične praznike so mnogi naši rojaki odpotovali v domovino. Zato je bil obisk pri mašah precej manjši. Toliko bolj veseli smo bili, ko se nas je pri polnočnici zbralo kar precejšnje število.

Vsem rojakom želimo, da bi jim novo leto prineslo zdravja in osebne sreče.

ROSENHEIM

Naša mala rosenheimska skupnost se dvakrat mesečno **srečuje pri**

Mala Marija s starši

maši. Območje je precej obširnejše kakor le mesto Rosenheim, saj obsega še Prien, Bad Aibling, Traunstein in Achnmühle. Več članic je zaposlenih v bolnišnicah, kjer morajo delati tudi ob nedeljah, zato ne morejo priti vedno k naši maši.

Kakor vsako leto smo se tudi letos pred božičem zbrali po maši v gostilni k obedu. Tokrat nas je razveselila **pet mesecev stara Marija**, hči Kajetana Huberja in Pavle, roj. Golob. Pred dvema letoma sta se poročila, Marija pa je prvi sad njune ljubezni. Kadar je lepo, čas prehitro teče, in to je bila edina "senčna plat" našega vsakoletnega praznovanja.

WALDKRAIBURG

V majhno slovensko skupnost v Waldkraiburgu je spet posegla smrt. K Bogu, ki mu je zvesto služil, je šel po plačilo **F. Franc Hren**. Pokojni je bil rojen leta 1922 v Mozirju, po poklicu je bil krojaški mojster. Na ruski fronti je bil ranjen in imel vse življenje težke posledice, kar pa je zgledno prenašal. Leta 1960 je prišel v Nemčijo, leta 1970 pa v Waldkraiburg. Stanoval je pri družini Arnuš in se pozneje poročil z gospo.

Franc Hren

Često je izrazil, kako so z njim dobri vsi, ne le gospa. Zadnje leto je vidno pešal in mu niti zdravniška veda ni mogla pomagati. Bil je redni obiskovalec naše maše; malo pred odhodom v večnost je prejel zakramente za umirajoče. Pogreba se je udeležilo veliko naših ljudi, verjetno vsi, ki so mogli, kar je dokaz, da so ga cenili. Pogreb sta opravila g. Stanko Gajšek in nemški kaplan; pristojni župnik se zaradi bolezni pogreba ni mogel udeležiti. Ženi in vsem sorodnikom naše iskrene sožalje; pokojni pa naj uživa mir in božjo srečo v nebeški domovini.

OBERHAUSEN

V adventu je bilo v naši župniji precej naporov posvečenih dobrotelni pobudi 'bazar 1996'. Ljudje so že dolgo pred tem začeli pripravljati stvari, ki so jih na srečanjih po maši predvsem v Essnu, Moersu in Wettru razstavili in prodajali. Posebej so se potrudili nekateri posamezniki in mladi, ki so se lotili kar umetnega oblikovanja židanih rut, kravat, avtomobilskih obeskov ipd. Žene so pripravile bolj praktične stvari: prte, prevleke, svežnje sladkarij... Uspešno je nastavil naprodaj svoje slike tudi Edvard Lobe iz Essna.

Možje so prinesli vino in iz kuhinje je zadišalo po bujti repi in vampih. Tako je bilo v Essnu na tretjo adventno nedeljo po maši kar živo. Prav tako tudi teden prej v Moersu in Wettru.

Dobrodelna akcija se je obnesla, saj je navrgla skoraj 2.500 DM za potrebne ljudi in zlasti za podporo domači Cerkvi - tokrat mariborski škofiji za projekt Andreanum. V ta namen so prodajali ročna dela in

druge izdelke. Nekateri člani naše skupnosti pa so poleg tega darovali v dobrotelne namene. Denar je bil v januarju izročen na pristojna mesta.

Decembrsko srečanje v Krefeldu je bilo nekaj posebnega, saj je bila naša skupnost povabljen, naj praznuje sveto bogoslužje skupaj z domačo župnijsko skupnostjo pri sv. Martinu, kjer smo že 30 let dobrodošli po njegovim varstvom. Lepo srečanje ob oltarju je spet pokazalo, da je Cerkev ena, čeprav njeni člani govorijo mnogo jezikov.

Praznična srečanja ob božiču so bila letos številno obiskana. Polnočne maše v Moersu, Oberhausnu in Hildnu so zbrale skupaj več kot 600 vernikov. Na božični dan in na god sv. Štefana se je v Porurju zvrstilo kar 12 bogoslužnih srečanj po družnicah obeh slovenskih župnij v Severnem Porenju, v Vestfaliji. Čeprav je bilo vreme zelo hladno, zmrzovalo je celo čez dan, so se udeležili slovenske maše nekateri iz prav oddaljenih krajev. Posebej so bili veseli rojaki v Güterslohu, kjer je bila letos prvič v zadnjih 20 letih sv. maša na sam božični dan. Srečanje je bilo res prijetno, tako da kar nismo mogli iti narazen. Potem ko smo že vstali in si oblekli plašče, smo na hodniku še najmanj eno uro stoje klepetali.

Božično veselje je zajelo srca in objelo ljudi, ki so se zbrali k maši in na srečanju po njej. Lepota slovenske božične pesmi odjekne še posebej ganljivo v človeku, in to veselje se prestavi potem med nas. Lepo smo obhajali praznike, ki so spet utrdili vezi med nami in Bogom. Njemu naj bo vsa čast in zahvala za vse.

Člani slovenske skupnosti iz Rosenheima pri kosilu po maši

STUTTGART

Advent v Stuttgartu

Letošnji advent je potekal predvsem v pripravi na novoletno evropsko srečanje mladih, ki je bilo v Stuttgartu od 28. decembra do 1. januarja. To se je poznalo že pri miklavževanju. Otroci naše župnijske šole so pripravili igrico na temo evropskega srečanja. V nedeljo, 8. decembra, so pod vodstvom gdč. Geri Arko zaigrali ob miklavževanju v Stuttgartu, sicer pa je Miklavž obiskal in obdaroval otroke še v Böblingenu, Heilbronn in Schwäbisch Gmündu.

V adventnem času je bila v Stuttgartu in v Schw. Gmündu ikona čenstohovske Marije. Slovenci smo se zbrali ob njej in obudili spomine na lansko romanje v Čenstohovo ter se zahvalili za obisk sv. očeta v Sloveniji. To je bilo ravno v času, ko je veliko rojakov odhajalo na zahvalno romanje v Rim.

Polnočnico smo tudi letos v Stuttgartu obhajali z verniki nemške župnije sv. Konrada, ki si brez naše prisotnosti, sodelovanja in naših pesmi skoraj ne morejo več predstavljati njihovega svetega večera.

Na božič popoldne smo obhajali slovesno bogoslužje v Stuttgartu, na god sv. Štefana in ob dnevu slovenske samostojnosti pa smo imeli bogoslužje in božično srečanje v Esslingenu. Po sv. maši je bila tradicionalna tombola za božično drevo in nekaj drugih dobikov. Letos sta zadela božično drevo organist g. Damjan Jejčič in drugi predsednik župnijskega sveta g. Branko Zalokar. Oba sta se odpovedala sladkim dobrotam, te so z veseljem "obrali" otroci, ki so bili v dvorani. Hvala obema - v imenu otrok!

Pri jaslicah na železniški postaji smo pozdravljali mimoidoče s slovenskimi božičnimi pesmimi.

Novoletno evropsko srečanje mladih v Stuttgartu z geslom: K IZVIROM ZAUPANJA

"Ljubi in to povej s svojim življenjem" - ta misel sv. Avgušтина je bila v središču nagovora brata Rogerja že prvi večer, ko se je v štirih velikih halah stuttgartskega sejma zbralo 70.000 mladih vseh strani Evrope.

Iz Slovenije je prišlo nekaj več kot 2.000 mladih. V Stuttgartu so bili med prvimi in tudi hitro dobili prenočišča. Okoli 200 jih je bilo pri slovenskih družinah, mnogi pri nemških, nekateri pa so prenočevali v šolah in drugih prostorih.

Govori brata Rogerja so bili prevajani v dvajset jezikov. Med temi je bil seveda tudi slovenski. Prav tako so potekale molitve ter pesmi v vseh teh jezikih.

Brat Roger je mlade spodbujal k prevzemanju odgovornosti. Sedanja družba mladim odmerja sorazmerno malo prostora, zato so jim te besede dajale veliko poguma.

Več kot 500 katoliških in evangeličanskih župnij ter desetisoče dru-

Slovenski dom je bil med novoletnim srečanjem vedno poln mladih, pesmi, veselja...

žin je na široko odprlo mladim svoja vrata. V vseh župnijah je potekala vsak dan jutranja molitev in dopoldanski pogovori v skupinah.

Rdeča nit vseh srečanj in pogovorov je bila: ZAUPANJE in SPRAVA - med ljudmi in narodi!

Ob svetopisemskih odlomkih in Pisma iz Taizeja je prvi dan potekal pogovor o tem, kako se v trenutkih dvoma prebijati v občestvo svetlobe. Mladi so pripovedovali skozi kakšne izkušnje dvoma so že šli in kako drugim pomagajo, da ne podlegajo dvomom in nedejavnosti.

Pozdrave mladim na srečanju v Taizeju so poslali med drugimi tudi papež Janez Pavel II, ki opogumlja mlade, da bi v svojem življenju odkrivali Kristusovo navzočnost, carigraski in moskovski patriarh in generalni sekretar Združenih narodov Butros Gali.

Za Slovence v Stuttgartu je bila gotovo nepozabno doživetje sv. maša v nedeljo, 29. dec., v cerkvi sv. Konrada. Že pol ure pred mašo je bila cerkev polna. Prepevali smo taizej-

ske pesmi in se pripravljali na bogoslužje ob prazniku sv. Družine. Med tem so mladi še kar prihajali in po nekaterih ocenah nas je bilo v cerkvi vsaj 1.000, saj je bilo zasedeno vse, od prezbiterja do kora. Tam smo začutili, kaj pomeni biti član slovenske družine, na molitvenih srečanjih pa se je pokazala "evropska družina", vključena v družino kristjanov vsega sveta.

Tudi v ponedeljek opoldne je prišlo nekaj sto mladih na železniško postajo, kjer smo pri jaslicah prepevali božične pesmi in tako mnogim mimoidočim posredovali naše božično sporočilo ter pokazali slovensko vernost in kulturo, sproščenost in navdušenje.

Silvestrski večer je bil lep in živahen. Od 11. ure do polnoči smo z mladimi molili v cerkvah, potem pa stopili pod mrzlo nebo, ožarjeno s tisoči in tisoči raket, ki so kot zvezdice padale z neba. Ob pokanju in zvonjenju smo si voščili novo leto, nato pa v dvoranah nazdravljali, prepevali in se veselili.

Na novo leto dopoldne so bila bogoslužja po župnijah in kosilo po družinah. Veliko mladih, ki so prej stanovali po šolah, so sprejele številne družine na kosilo.

S tem se je tudi izteklo to srečanje, ki nas je vse obogatilo: mlade goste in gostitelje.

Mladi so nekoliko spoznali, kako tukaj in tudi drugje živimo evangelij, zaupanje, spravo.

Nabrali so si dragocenih izkušenj in moči za svoje nadaljnje življenje in prevzemanje odgovornosti v svojem okolju.

Spoznali smo veliko ljudi, ki se zavzemajo za druge in zastavljajo svoje sposobnosti in moči za lepši svet, za lepšo prihodnost.

Sami smo s preprostimi znamenji gostoljubja pokazali, da si tudi mi želimo, da bi nas vedno in povsod lepo sprejeli. Vsi smo se prepričali, da sta mir in sprava mogoča - če gradimo na zaupanju!

Hvala vsem, ki ste pri tem velikem dogodku kakorkoli sodelovali!

Š V E D S K A

Glasno se veselim v Gospodu, moja duša se raduje v mojem Bogu, tako smo brali tretjo adventno nedeljo pri bogoslužju. Po Izaiju nas Bog tudi danes kliče h glasnemu veselju in radovanju. "Danes nam je rojen Kristus, Zveličar," smo s psalmistom prepevali pri polnočnici. Prav tam smo slišali besede, ki jih je angel namenil pastirjem: "Ne

bojte se; glejte, oznanjam vam veliko veselje za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v Davidovem mestu Zveličar, ki je Kristus Gospod. To vam bo znamenje: Našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno." V hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji," tako nam je zapisal evangelist Luka. Pastirji so odšli, pohiteli v Betlehem "in našli Marijo, Jožefa in dete, v jasli položeno". "Pastirji so se vrnili in Boga slavili za vse, kar so slišali in videli, prav kakor jim je bilo povedano. Lk 2, 10-14.16.20

Dete, Sin božji, rojen v jasicah v uboštvu betlehemskega hlevčka, prihod Odrešenika na svet, ki je za

vse daroval svoje življenje na križu in v spravo za grehe vsega sveta prelił svojo Kri, to je in mora biti razlog tvojega in mojega veselja, draga sestra in brat v Kristusu. Bog je stopil iz nebes na zemljo k nam umrljivim ljudem, k nam, ki smo ga v Njegovi ljubezni do nas tolikokrat zavrnili. Kljub naši vsakdanji nezvestobi in grehom nas Bog ljubi in nam znova in znova pošilja svojega Sina, da nam spregovori po svoji Besedi in nam deli po Cerkvi v zakramentih tolike milosti. Nebo se je v tisti noči sklonilo k zemlji in jo poljubilo. Kaj bi radi še več, da nam Bog stori? Kakšen dokaz bi še radi od našega Očeta, ki je v nebesih, kjer nas čaka kot dobri Oče "izgubljenega sina", da se vrnemo domov,

v okrilje njegove Ljubezni in Njegovega varstva?

Ne bodimo nezvesti Bogu za Njegovo tako veliko ljubezen in dobroto. Ne bodimo podobni svetlu, ki je bil "deležen luči". "V svojo lastnino je prišel in njegovi ga niso sprejeli" (In 1,11). Ne zavrnimo Očeta v njegovi ljubezni do nas, ki se razodeva po prihodu deteta - malega Boga - Božiča - v tako čudoviti ljubezni do nas. Od krsta naprej je v nas dostojanstvo božjega otroštva. Lep je poklic kristjana in božjega otroka, težak v življenju in romanju po tem svetu, toda tako osrečujoč. Tudi danes storimo vse, da bo ta tako bogata tradicija prišla v srce naših otrok, da bodo v Kristusu našli cilj in smisel svojega življenja, tudi takrat, ko je potrebno veliko trpeti zaradi bolezni, krivic, laži... Naj tako lepe slovenske božične pesmi ostanejo vselej zapisane v srca vsakega člana našega naroda doma in po svetu. Pristno krščansko veselje naj bo naša pomoč tudi tedaj, ko bomo vstopili v postni čas, čas priprave na največji dogodek vseh časov, na dogodek Gospodovega trpljenja, smrti in vstajenja. Naj nam bo to vselej pred očmi, posebej na začetku triletne priprave na vstop v tretje tisočletje. Skupaj s sv. očetom, ki tako "korajžno vodi Kristusovo barko", se pripravljamo na to, da prestopimo prag v tretje tisočletje in da se pripravimo na tisti trenutek, ko bomo morali "prestopiti prag večnosti" ter dati odgovor Bogu, ki nas je najel za delo v svojem vinogradu.

Rojstvo vsakega otroka na svet je znamenje, da Bog še ni obupal nad človeštvom, tako nekako je zapisal indijski nobelovec Tagore. Takšno znamenje Božje ljubezni in

Krst druge hčerke Tanje Elisabeth Koren v Malmöju

Družina Litrop iz Göteborga z novokrščencem in botroma Rozman

naklonjenosti sta doživeli tudi družini Litrop iz Göteborga in Koren iz Staffanstorpa pri Malmöju, ki sta sprejeli nova člana v svojo družinsko skupnost. **Krstno slavlje Filipa Litropa** je bilo v Göteborgu 26. oktobra ob 10. uri v tamkajšnji župnijski cerkvi Kristusa Kralja. Mali Filip je pripeljal s sabo v cerkev na ta slovesni dogodek tudi svoje stare starše in mnogo sorodnikov. Po očetovi strani so starši prišli celo iz Nemčije oziroma iz Slovenije. Tako sta se Litropova in Zupančičeva družina skupaj z botroma družine Rozman in drugimi navzočimi veselili krsta svojega potomca in se zahvaljevali dobrotnemu Bogu za prerojenje po krstni vodi in Svetem Duhu za Božje otroštvo. Kakšno dostojanstvo: postati ud Kristusove Cerkve ter biti deležen kraljeve, duhovniške in preroške službe. Starši in botri, ohranite luč, ki vam je bila zaupana. Mesec oktober se po starem imenuje vinotok. Takrat se grozdne jagode spreminjajo v mošt in pozneje v vino, ki razveseljuje človeška srca. Takšno prijetno vino, okusno in bogato, naj bo vam, predvsem pa Bogu, vaš

otrok Filip. V veselje in ponos tudi slovenski skupnosti v Göteborgu.

Isto naj velja tudi za **družino Koren** iz Staffanstorpa, ki je na prvo adventno nedeljo prinesla svojo drugo hčerko **Tanjo-Elisabeth** v cerkev Našega Odrašenika v Malmöju. Med sv. mašo je bilo krstno slavlje ob lepem sodelovanju slovenske skupnosti v tem delu Švedske. V veri Cerkve, to je v veri staršev, botrov in celega občestva, duhovnik krščuje otroka. Sv. krst je zaveza z Bogom, za katero bodo starši in drugi dajali odgovor Bogu. Krstna milost pomeni delež pri Kristusovem življenju. Je temelj, na katerem se gradijo vsi drugi zakramenti, po katerih morejo vsi "dospeti... do popolnega moža, do mere polne starosti Kristusove." Z besedami apostola Pavla iz pisma Efežanom je slovenski dušni pastir Zvone vabil Korenove in vso cerkveno občestvo, ko je klical sebe in druge, da z odgovornostjo sprejemajo krstno milost, ki je neizbrisno znamenje, s katerim je vsak kristjan zaznamovan za večnost, ko bo dosegel "polnost življenja v Kristusu" ter polnost veselja in sreče ob združenju z Bogom v nebesih.

Naj se te besede uresničijo v blagor Litropove in Korenove družine in v blagor slovenskega naroda in v veselje Kristusove Cerkve!

Pogreb: Slovenska skupnost v Göteborgu se je 2. decembra poslovila od **Jožefa Kokola**, ki ga je Bog poklical k sebi že 15. novembra. Hčerki Jožici in ženi Ljubici je stalo ob strani veliko število sorodnikov, ki so prišli ne samo iz Göteborga, ampak tudi iz Malmöja in celo iz Slovenije. Sorodniki iz Slovenije so obiskali tudi sedež Slovenske katoliške misije. Hvala za obisk in pozornost! Pogreb je bil povezan s sv. mašo zadušnico, pri kateri smo peli tudi slovenske cerkvene pesmi. Lepo in občuteno je bilo sodelovanje pri sv. maši in na pokopališču, za kar se slovenski duhovnik zahvaljuje vsem, ki so "posodili svoje noge, svoja usta, svoje roke in srce", in tako molili za dušo rajnega Jožefa ter obenem "bili blizu" pokojnikovi hčerki in ženi. Tudi to je krščanska drža, saj je koristno in lepo moliti in darovati sv. maše za rajne, ki so na poti k Bogu. Če bodo ljudje molili na zemlji za rajne, posebej za duše v vicah, bo Bog poskrbel, ko bo nekdo teh zvestih na poti v večnost, da bo molil tudi za blagor njegove duše.

Naj rajni počiva v miru in naj skupaj z vsemi čaka vstajenja od mrtvih. Ženi Ljubici in hčerki Jožici ter vsemu sorodstvu tukaj in doma iskreno sožalje in tolažbo v Gospodu!

vaš *Zvone Podvinski*

Š V I C A

Dan narodov

Za lanski "dan (nedeljo) narodov", ki ga Švicarji obhajajo na 2. nedeljo v novembru (že več 10 let), so švicarski škofje napisali pastirsko pismo z naslovom: V Cerkvi ni tujcev (oziroma V Cerkvi ni nihče tujec) in uvodoma poudarili: "Cerkev je kraj, kjer so zbrani ljudje različnega porekla in kjer je vsakdo sprejet." Spričo dejanskega stanja, ki mu botrujejo raznovrstne okoliščine, pa takoj dodali: "Seveda pa resničnost (stvarnost) večkrat oporeka temu načelu."

Na Solothurnskem območju smo ta dan bolj izrazito obhajali na 3. nedeljo, 17. nov., in sicer v župniji Brata Klause v BERNU. Tamkajšnji župnik je povabil k skupni maši vse tuje dušne pastirje, ki imajo bogoslužje v tej cerkvi, in njihove vernike. Tako so poleg nemščine bili posamezni mašni deli (molitev, branje in petje) v angleškem, filipinskem, poljskem, slovenskem in vietnamskem jeziku. Oče naš pa smo peli v latinščini. Res, "kako dobro in prijetno je, če bratje prebivajo v slogi" (Ps 132,1), ne kot "tujci in priseljenci, temveč sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu" (Ef 2, 19).

Miklavževanje

Miklavž in njegova dobrota sta tako rekoč nerazdružljiva. To smo letos spet doživeli v soboto, 7. dec., v OLTNU. Ob 17.00 smo najprej imeli mašo, pri kateri je bilo čutiti vneto sodelovanje. Po maši pa ni bilo treba dolgo čakati, da je Miklavž potkal na vrata dvorane in stopil na oder. S svojo prijaznostjo in darovi je hitro privabil otroke k sebi. Le kakšen redki je rajše ostal pri svoji mami. Otroci so Miklavžu korajžno in veselo tudi kaj povedali. Ko jih je po razdelitvi darov še enkrat povabil na oder, je še tiste poprej boječe minilo nezaupanje in tako so vsi otroci bili zbrani okoli njega, ko se je poslovil od njih. Skrbno pripravljena večerja je ob dodatkih po lastni izbiri dala moč za vztrajnost tja nekaj čez polnoč - ob pogovoru, pesmi in godbi.

50-letnica

Spet je hodil okoli Abraham. V lanskem decembru sta svoje srečanje z njim v ožjem prijateljskem krogu proslavila Božo Vodušek iz okolice Luzerna in Nevenka Zimič iz Solothurna.

Božično praznovanje

V ozračju adventnega časa smo se pripravljali na praznike Jezusovega rojstva. Praznovanje božiča smo začeli v BERNU s polnočnico (ta je bila zaradi zasedenosti cerkve že zvečer). Ob poglobljanju v božično skrivnost smo podoživljali, kar so o Odrašeniku napovedovali starozavezni preroki, kar so slišali in videli pastirji v betlehemiški sveti noči, kar poleg drugih pesmi tako preprosto in čudovito pripoveduje z besedo in napevom pesem "Sveta noč, blažena noč". Vse to smo tudi na zunaj

izražali z medsebojnimi voščili in dobrimi željami. Na božič smo imeli mašo v SOLOTHURNU in OLTNU. V Solothurnu smo z mašo združili še skupno kosilo in družabno božično popoldne, v Oltnu pa krajši praznični večer.

Silvestrovanje

Hitro, prehitro je minil zadnji teden starega leta in že je bilo tu silvestrovo. Zvečer smo, kot že dolgo let, imeli zahvalno mašo v BASLU. Po maši smo med večerjo, klepetom, petjem in godbo ob naglem bežanju večernih ur - počakali konec starega leta in začetek novega, čemur smo seveda primerno nazdravili ter drug drugemu zaželeli srečo, zdravje, zadovoljstvo, blagoslov, na koncu pa s srcem zapeli nekaj božičnih pesmi.

Začetek novega leta

Na novo leto smo prvo mašo imeli v SOLOTHURNU - za Božji blagoslov, drugo pa v OLTNU. Kakor smo prejšnji večer izrekli zahvalo Bogu tudi z zahvalno pesmijo ob koncu maše, tako smo se na dan novega leta s pesmijo priporočili Bogu in naši nebeški Materi Mariji v varstvo. Po maši v Solothurnu smo kar trem zakonskim parom (od enega para je bil navzoč samo mož) čestitali za različne obletnice poroke, ki so jo sklenili na silvestrovo. Zakoncema Martinu in Nadi smo v ta namen nazdravili in se jima zahvalili za pogostitev že prejšnji večer v Baslu.

Naj bo vsem blagoslovljeno, srečno in zdravo ter za vsakega pravo novo leto 1997!

Jan

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

Slovenske maše v postnem in velikonočnem času:

CHAPEL END: sobota, 1. marca, ob 4.00 pop.
 DERBY: nedelja, 2. marca, ob 3.00 pop.
 ABERDARE: sobota, 8. marca, ob 11.30 pop.
 LONDON: nedelja, 9. marca, ob 5.00 pop.
 ROTHWELL: sobota, 22. marca, ob 4.00 pop.
 KEIGHLY: nedelja, 23. marca, ob 3.00 pop.
 (Cvetna nedelja)
 LONDON: VELIKA SOBOTA, 29. marca, ob 3.00 pop.
 Blagoslov velikonočnih jedil v kapeli Doma.
 BEDFORD: VELIKA SOBOTA, 29. marca, ob 7.30 zvečer.
 Velikonočna vigilijska v ukrajinski cerkvi.
 ROCHDALE: VELIKA NOČ, 30. marca, ob 3.00 pop.
 V kapeli Poljskega kluba (Beechwood).

NEMČIJA

MÜNCHEN - svete maše:

- Sv. Duh, vsako nedeljo ob 16.30
 - župnišče (Liebigstr. 10)
 7. 2. ob 18.00 (prvi petek)
 12. 2. ob 18.00 (pepelnica),
 maša s pepelnjem, križev pot
 14. 2., 21. 2. in 28. 2. ob 18.00
 (vsak petek v postu), križev pot
 - šola: 1., 15. in 22. 2. ter 1., 8. in 15. 3.
 (generalka) ob 9.00

WALDKRAIBURG - 1. in 15. 2. ter 1. in 15. 3. ob 18.00
 (Kristus Kralj)
 ROSENHEIM: 9. in 23. 2. ter 9. in 23. 3. ob 11.15
 (kapucinski samostan)
 FRAILASSING: 9. 2. in 9. 3. ob 16.00 (žup. cerkev)

STUTTGART: Svete maše februarja in marca:

STUTTGART - Sv. Konrad:
 2., 9. in 16. feb. ter 1., 8., 15. in 29. marca ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij:
 2. feb. in 9. marca ob 10.00.
 SCHW. GMÜND: Sv. Jožef:
 9. feb. in 9. marca ob 9.30.
 SCHORNDORF: Sv. Martin:
 16. feb. in 16. marca ob 8.45.
 AALEN: Sv. Avguštin:
 16. feb. in 16. marca ob 11.00.
 HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian:
 SOBOTA, 22. feb. in 22. marca ob 17.00.
 OBERSTENFELD: Srce Jezusovo:
 23. feb. in 23. marca ob 9.00.
 ESSLINGEN: Sv. Elizabeta:
 23. feb. in 23. marca ob 17. uri!
 Weißbach: 8. marca ob 16. uri

Sobotna šola:

Stuttgart:
 1. in 22. feb. ter 1. in 15. marca od 15.00 do 17.00.
 Böblingen:
 2. feb. in 2. marca ob 9. uri.

Srečanje za mlade:

7. in 21. feb. ter 7. in 21. marca od 18.00 do 20.30.

Slovenski dom:

Župnijska pisarna je gotovo odprta: torek od 9.00 do 12.00, petek od 9.00 do 12.00 in od 16.00 do 19.00, sicer pa po dogovoru oziroma vedno po maši. Tel.: 0711/23 28 91 ali 0171/34 776 35.

Karitas - Slovenska socialna služba: Naslednika/ce naše socialne delavke, ga. Doroteje Oblak še ni, zato skušamo pomagati, kolikor je pač mogoče.

Konzularni dnevi:

Sophienstr. 25/II, tel.: 0711/640-10 31/32: 6., 13. in 20. feb. ter 6., 13. in 26. marca od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16.00 ali München: 089/543-98-19.

Seminar za družine:

SVETO PISMO danes - od 14. do 16. feb.
 v Schw. Gmündu.

Lojze Kozar: Materina ruta

"Sicer sem pa slišal, da jih ima gozdar cel ducat. Kaj, če bi ti kakšnega odstopil? V zahvalo, da vedno skupaj tiščita. Morda tudi skupaj prikrivata svoje grehe. Če drugače ne gre, spravita tudi koga s poti."

"Kaj ti veš o tem?" je planil župan z obrazom čisto k Miškovemu in roke so se mu krčile v pesti. "Nič ne veš. Nikjer nisem bil zraven in o ničemer ničesar ne vem."

"Ne izdajaj se, župan. Zareklo se ti je. Kaj jaz vem o tem, vprašaš? Več kakor se tebi sanja. Ti podla podlasica, gibčen si in bi se rad izvil, toda tvoji možgani so prema-lo prebrisani."

Tedaj ga je župan vsekal s pestjo po čeljusti, da se je Miška zamajal in se mu je nekoliko stemnilo pred očmi. Toda takoj se je zbral. Visoko je dvignil sekiro, malo pomislil, potem pa je jo odvrgel daleč proč in rekel:

"Ne tako! Z golimi rokami se bova!"

Ko je župan videl njegov divji pogled, se je hotel umakniti, pa se je zapletel v vejo in telebnil po tleh. Miška je skočil nanj, mu pokleknil na prsi in njegovi debeli in divji prsti so se zarili v županov vrat. Dvigal je njegovo glavo in mlatil z njo ob vejo pod njim. Župan se je skušal braniti in je lovil sapo, toda telo mu je bilo mlahavo kakor cunjia in Miška bi ga zadavil, če ga ne bi poklical prestrašen in do dna pretresen otroški glas:

"Stric, stric, stric!"

Pejp je stal poleg njega in ga že ves čas vlekel za srajco, pa Miška v svojem besu tega ni čutil. Šele glas ga je zdramil, da je prišel k sebi in so njegove roke popustile. Potem pa, kakor da se je nečesa spomnil, je z vso močjo treščil župana v obraz in vstal.

"Mislim, da sem ti vrnil dovolj. Posekani les pa bom uporabil in, če ga ne bo dovolj, bom še sekal, pa če se ti, župan, obesiš. To je moja pravica in božja, čeprav ni tvoja in žandarska. Zdaj se pa poberi in mi ne pridi več na pot. Ne bo zmeraj pri roki angela, ki bi me opomnil, kdaj je dovolj."

Župan se je počasi pobiral s tal, kakor da se mu nič preveč ne mudi. Potem je z negotovimi koraki kakor pijan stopal med bori. Niti obleke si ni uredil in še klobuk mu

je moral Miška vreči za njim, drugače sploh ne bi vedel, da ga nima.

"Tega ti ne morem ostati dolžan. To mi boš plačal. Čigav neki je bil deček, ki se je najprej skril pred mano? Ga je kje ukradel? Odkod odvedel? To bo treba razčistiti."

Ni razčistil takoj. Dolgo je premleval zadevo v svoji neodločni glavi. Zdaj je sklenil, da takoj jutri obvesti žandarje, potem pa je zopet odložil prijavo na naslednji dan in tako bi jo sploh opustil, da niso prišli žandari k njemu. Beseda je dala besedo in vpričo žandarskih bajonetov je bil župan dovolj pogumen, da jim je vse povedal.

Že tisto popoldne sta žandarja prišla na mesto, kjer je bilo zloženih nekaj hlodov. Miška ni bilo nikjer, samo koza je ležala v senci, privezana k drevesu.

Pejp ni natanko vedel, da žandarji ne pomenijo nič dobrega, toda že nagonsko je slutil, da bo najbolje, če se skrije. Komaj je zagledal črno petelinje perje za žandarskimi klobuki, že je bil v gmovju in je od tam oprezoval, kaj bo. Žandarja sta se dolgo ozirala na vse strani, se pogovarjala med seboj in čakala. Čakal je tudi Pejp in čakala je Belka. Očividno je šlo za to, kdo se bo prej naveličal.

Orožnika sta se usedla v senco in čakanje se je nadaljevalo. Po dolgem času sta se naveličala, vstala in šla.

Misijonar Janez Mujdrica s svojimi prijatelji pred Našim domom v Londonu

Že sta naredila nekaj korakov, ko sta obstala in je mlajši nekaj živahno pripovedoval starejšemu. Vrnila sta se, odvezala Belko, ki se je najprej nekaj upirala, potem pa pokorno in vdano stopala za njima.

Pejp je z grozo gledal, kako jo ženeta po stezi. Strica pa ni. Kaj bo rekel, ko pride in ne najde več Belke? Še posebej mu je naročil, preden je odšel, naj pazi na Belko, čeprav je bila privezana. Bal se je žandarjev, toda strah za Belko je bil še večji. Ko sta žandarja stopila na cesto in ni bilo nobenega dvoma več, da jo bosta odgnala, je stekel za njima, jokal in vpil:

"Na, Belka, na, na! Ne ženite Belke! Ne ženite Belke!"

Žandarja sta obstala in se ozrla.

"Čigava pa je koza! Je tvoja?"

"Belka je naša, pustite jo!"

"Če je vaša, pridi ponjo. Na, tu imaš vrv, pa jo pelji nazaj."

Pejp se je ustavil in ni hotel bliže.

"Če je Belka vaša, čigav si pa ti?"

Pejp ni vedel, čigav je, zato ni odgovoril.

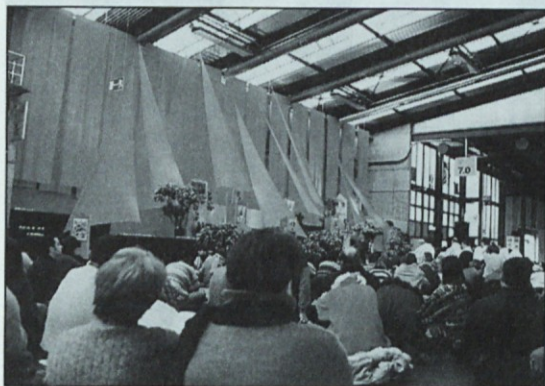
"Kje si doma? In kako ti je ime?"

"Pejp," je rekel in povetil glavo, kakor da je to že samo po sebi nekaj žalostnega.

"In si tu doma? Tu, kjer bo stala kočica?"

Pejp je prikimal.

"Kako pa praviš tistemu, ki to bajto postavlja? Kako ga kličeš?"

(Stuttgart) Sejemske dvorane so se spremenile v "hiše molitve."

"Stric."

"Tako, stric. Tu imaš vrv in ženi kozo stricu. Primi."

Pejp je hotel prijeti vrv, tega pa ga je žandar naglo zgrabil za roko.

"Kozo pustimo, ti pa greš z nami, mali. Te bo že prišel stric iskat in nam ne bo treba iti ponj in ga čakati."

Pejp je najprej odrevenel od groze, potem je naglo izmaknil roko iz žandarjeve in posrečilo bi se mu uiti, če ne bi drugi žandar kaj takega pričakoval in ga ujel za srajco.

Pejp se je ustavil in ni hotel bliže.

Zdaj je bil v pasti. Trgal se jima je iz rok, brcal, se premetaval, grizel in pljuval. Ko sta imela že oba obgrizene žlenke, sta ga neusmiljeno prebunkala. Šele takrat ju je nehal napadati. Kričal pa je na vso moč, dokler ni bil čisto hripav:

"Stric, pomagajte, pomagajte!"

Toda strica ni bilo. Odšel je v vas prosit na posodo nekaj orodja in se je vračal šele takrat, ko sta bila žandarja s Pejpom že mimo Vražjega Dola na poti na Gornji Senik. Belka mu je prišla naproti in je vlekla vrv za seboj. Kimala je z glavo, kakor da mu hoče nekaj povedati. Starec je zaman klical Pejpa, ni se oglasil.

Tedaj je prisluhnil. Popoldanska sapa mu je prinesla na uho otroški jok in krik. Oboje je bilo komaj zaznavno, kakor da prihaja nekje z višin ali iz globine zemlje.

Prva Miškova misel je bila, da se je Pejp izgubil in ne ve domov. hitro je privezal kozo k drevesu in stekel, kolikor so ga nesle noge. Tekel je po gozdnih stehal, ki so pot nekoliko skrajšale. In preden je pritekel v vas, je videl, kako žandarja bolj vlečeta kot vodita otroka mimo prvih hiš. Pejp ni mogel več jokati, samo zamolko je hropel in ječal.

Miška bi najraje planil nad žandarja in jima dečka iztrgal, pa je vedel, da to ne bi bilo pametno. Zato je rajši vas obšel in s skritega mesta opazoval, kam bodo dečka dali.

Ljudje so postajali na cesti in se ozirali za čudnim sprevodom.

"Ni to sramota? Takega majhnega dečka, pa ti ga peljeta z bajoneti na puškah. Brezsrdni lopovi!"

V obraz jima ni upal nihče nič reči, samo s podoken so ju opazovali in od daleč nasršeno gledali.

Samo Škaperova Treza, ki je ni moglo na tem svetu nič več ustrahovati, se je postavila prednje, ko je pred svojo hišo srečala ta čudni spreved, dala roke v bok in ostro gledala žandarjema v oči:

"Pa sta vidva človeka, da tako ravnata s takim malim otrokom? Nista vredna, da sonce sije na vaju! Dete, dete, kam te pa ženejo? In niti toliko ti ne izpustita rok, da bi si nosek obrisal. Ti ubogi, ubogi otrok! In ves je zaripel od joka. Čakaj, da te obrišem, moj ubogi sinek. Saj bom narahlo, da ne bo nič bolelo in moj predpasnik ni hrapav.

In čigav si, za sveto božjo voljo? In kaj vama je dete le moglo narediti, da ga ženeta kot hudodelca? Kako ti je ime, moj mali?"

Privila ga je k sebi, ga obrisala in božala, kakor da je njen lastni sin. Pejpu je bilo tako dobro v njenem objemu, da je povedal, kako mu je ime, ni pa vedel, čigav je.

"Dovolj je tega. Čigav je in kam ga peljeva, je najina stvar. Spravi se proč in se brigaj zase!"

"Tako, tako! Zdaj se brigaj zase. Moža ste mi poslali v smrt, takrat pa niste rekli, naj se brigava zase. Da, to znate, ubijati in mučiti ljudi. Toda jaz se vas ne bojim. Kdor je vse izgubil, se mu ni treba ničesar več bati. In jaz sem izgubila vse. Tudi sina mi je vzela vojna. Če bi bil oče doma, se mu ne bi bilo treba mučiti z oranjem, tako majhnemu.

"Pa ne, da je to tisti, ki je Ferdinanda v Sarajevu počil!"

Čakaj, sinek, lačen si in glava ti kar gori. Gotovo si preveč jokal. Vidva pa, če nista zverini, počakajta, da otroka napojim."

Stekla je v hišo in se takoj vrnila z loncem mleka in s kosom kruha iz otrobov. Nastavila je lonec k Pejgovim ustom in pil je v dolgih požirkih. Kos kruha mu je stlačila za srajco. Potem se je sklonila in ga poljubila na obe lici. Odšla je v hišo in skozi okno gledala za njim. Ni jokala, toda solze so kar tako tekle po licih.

Kljub navajenosti je bilo žandarja vendarle nekoliko sram, ko sta gnala otroka mimo gostilne, dveh trgovin in mesarije, saj so povsod ljudje stali pred vrati in delali pikre opazke:

"Glejte, glejte, ljudje, atentatorja cesarja ženejo."

"Pa ne, da je to tisti, ki je Ferdinanda v Sarajevu počil!"

"Zakaj pa mu ne nadenete lisic, razbojniku?"

"S fronte vama je pobegnil ta begunec?"

Žandarja sta stopila hitreje. Sram ju je bilo, zato sta stopala še bolj zravnano. Kakor nalašč ju je srečal še župnik.

"Kaj za božjo voljo pa je storil tale mali?" Položil je roko Pejpu na skuštrane in potne lase.

"On nič, pač pa njegov rednik."

"In zato kaznujeta otroka? Sta ob pamet? Starši odgovarjajo za otroke, nisem pa še slišal, da bi kje na svetu bil zakon, po katerem bi mali otroci odgovarjali za starše."

"Otroku nič nočemo. Ponj bo prišel njegov rednik. Prijeti ga moramo, ker je posekal županov gozd."

"Kdo, Miška? Pa sem mu rekel, naj tega ne dela. Toda ta trdoglavec dela vse po svoje. Kaj pa ima to opraviti z otrokom? Miška nima rejenca, nima otroka."

"Deček je pri njem. Pravi mu stric. Več nama ni mar."

"Vama sploh ni nič mar. Sta pomislila, koliko ta ubogi otrok trpi? Koliko strahu in morda tudi udarcev je prestav? Vama to ni nič mar, kaj? Toda povem vama, če mu le las skrivita in ne bosta kar najbolj obzirno ravnala

(Berlin) AMPZ Celje je navdušil poslušalce v slovenski župniji.

z njim, vaju prijavim. Pa ne nadrejenemu, ampak naravnost na ministrstvo. Imamo zakon o varstvu živali, pa se ne bi našel zakon za varstvo otrok?"

Žandarja sta komaj še slišala zadnje besede, mudilo se jima je, da čimprej prideta ljudem izpred oči. Miška je od daleč spremljal z očmi vsak njun korak in je videl, kam sta odvedla otroka.

Ko se je naredila noč, je Miška ležal v visoki travi pod oknom, kjer je bil Pejpa zaprt. Čakal je, da je v stolpu udarilo enajst udarcev, potem se je dvignil in vzel v roke precej debel drog. Zaradi poletne vročine okno ni bilo zaprto, pač pa zavarovano z močnim železjem. Miška je vtaknil drog med železje in začel previdno vleči. Moral je biti zelo previden, kajti če bi nenadoma kaj popustilo, bi nastal hrup in žandarja bi se zbudila.

Žandarja nista preveč pazila na Pejpa. Zavedala sta se, da sta naredila veliko neumnost. Po večerji sta se začela prerekati. Starejši je mlajšemu očital:

"Samo ti lahko prideš na t-ko neumno misel."

"Če je bila neumna, zakaj pa si se po njej ravnal? Ti si starejši in jaz te ubogam."

"Kdo pa je kvasil o tem, kako lovijo zverine, ali ne ti?"

"Jaz sem ti samo razlagal, da v pustinjah privežejo kozo k drevesu, da je za vabo zverinam. Ljudem ni treba tekati za njimi, saj se zverine same zberejo okrog vabe. Ti pa si to obrnil na Miška."

"Saj si s tem namenom primerno povedal. Zdaj sva kozo privezala in čakava na zverino. Misliš, da bo Miška prišel ponj?"

"Mislim, da ni tako nor."

"Kaj naj pa potem počneva z otrokom?"

Veselo martinovanje v Parizu

"K svoji ženi ga pelji in ji reci, da je tvoj. Morda se ne boš niti preveč zlagal."

"Ti le nase glej. Kar naprej tičiš pri Kopinarjevih."

"To tebi nič mar!"

"Pravzaprav ne. Toda sam bi lahko videl, da ni pametno hoditi k njima. Mlajši so ubili moža in lahko bi se začelo kakšno sumničenje."

"Kdo pa bi bil tako nor, da bi mene sumil?"

"Ne vem. Toda potrditi pa tudi ne morem, da si bil takrat doma ali tam in tam. Saj te tisto noč res ni bilo doma."

"Koliko noči ne mi bilo doma! Potem bi me lahko sumili za vse umore sveta."

"Pravzaprav mi še nikoli nisi jasno povedal, kje si bil tisto noč."

"Tako začenjaš? Torej ti si tisti, ki me sumniči."

"Ne bodi nor! Hočem samo jasnosti v tej stvari. Recimo, da pride kakšna preiskava, in gotovo bo preiskava prišla, saj je umor prijavljen. Midva sva ga prijavila. Veš, da ne bi bilo napak, ko bi ob preiskavi mogel vse jasno povedati. Jaz sem bil doma. To je izpričano. Kaj pa naj rečem, kje si bil ti?"

"Reci, kar hočeš. Dobro veš, da sem bil na obhodu."

"En sam? Na obhod greva vedno dva."

"Izjemoma pa en sam. Lahko povem natanko, kje sem bil. Martinjski župan lahko vse potrdi. Skupaj smo spili nekaj litrov."

"Nekaj litrov že ne. Zjutraj si bil treznejši kot vodnjakovo vedro. Toda povej županu, naj se spomni, kako je bilo, da ne bo niti sence suma. Ne želim, da bi te kdo vpletal v to stvar. Zdaj pa spiva. Kaj bova z otrokom, premisliva jutri."

"Kdo pa je kvasil o tem, kako lovijo zverine, ali ne ti?"

Miška je moral zdaj samo previdno vleči. Ko se mu je zdelo, da je železo že dovolj vsaksebi, je tiho poklical Pejpa. Ta je najprej nehal globoko dihati, pri drugem klicu pa se je zdrnil.

Se nadaljuje

AJDOVŠČINA

Z osebnimi in tovornimi avtomobili prenasičenemu ajdovskemu občinskemu središču se končno obetajo boljši časi. Že letošnjo jesen naj bi delavci domačega SGP Primorje dokončali težko pričakovano obvoznico oziroma servisno cesto, ki bo obšla mestno središče in predvsem razbremenila most čez Hubelj.

Obvoznica bo potekala od trgovskega centra BIS pod Ribnikom po mostu čez Hubelj in naprej mimo Tekstile in Gobija ter ob spodnjem robu obrtne cone in se pri letališču priključila na zdajšnjo magistralno cesto proti Novi Gorici. Železnico bo obvoznica 'prečkala' v podvozu, izvedeni pa bodo tudi vsi priključki na prometnice, ki jih bo prečkala, in v križiščih pasovi za zavijanje na levo.

BLED

Blejska občina je pred kratkim izdala nove Turistične informacije. Gre za knjižico žepnega formata, ki je namenjena predvsem turistom in drugim obiskovalcem Bleda, blejske občine in Gorenjske.

Turistične informacije predstavljajo zgodovino Bleda in še posebej razvoj blejskega turizma od začetkov do danes, kulturne spomenike in naravne znamenitosti, najpomembnejše prireditve, možnosti za šport in rekreacijo, okolico Bleda, planote, ki obkrožajo Bled, Triglavski narodni park, Bohinj, izlete proti Kranju in Kranjski Gori, hotele, prenočišča in restavracije ter najpomembnejše storitve dejavnosti. V knjižici so tudi osnovni podatki o Bledu, najpomembnejši naslovi in telefonske številke, vozni red, informacije za avtomobiliste, zemljevid Bleda, okolice in dela Gorenjske ter druga koristna sporočila.

KRANJSKA GORA

V kranjskogorski občini je na obisku delegacija iz belgijske občine Waasmunster, s katero bodo v začetku februarja podpisali listino o sodelovanju. To bodo storili med štiridnevni gastronomski festivalom, ki ga bo v Waasmunstru pripravilo belgijsko-slovensko poslovno združenje, med predstavitev gospodarstva in turizma pa bodo za spremljajoče prireditve poskrbeli Kranjskogorci. Občini Kranjska Gora in Waasmunster, ki ima okoli 10.000 prebivalcev, naj bi sodelovali na gospodarskem, kulturnem, športnem in drugih področjih. Na osnovi dosedanjih stikov so v Kranjsko Goro že prišli prvi gostje. Tudi pri tem se je pokazalo, da Belgijci vedo o Sloveniji bolj malo, župan Waasmunstra Eric van

Mele pa je na tiskovni konferenci tudi dejal (delno v slovenščini), da bo skupna pobuda za sodelovanje gotovo zblížala tudi prihodnje generacije v obeh krajih in državah.

LJUBLJANA

Člani Slovenske akademije znanosti in umetnosti so na današnji skupščini soglasno sklenili, da brez omejitev in v celoti posmrtno rehabilitirajo dr. Leonida Pitamica, dr. Aleša Ušeničnika in dr. Franca Vebra, ki so po drugi svetovni vojni zaradi političnih razlogov izgubili članstvo v SAZU. Ti trije akademiki so znova vključeni v SAZU z vsemi pravicami, ki jim gredo, so sporočili s SAZU. Dr. Leonid Pitamic (1885-1971) je bil profesor za ustavno pravo in teorijo države na Pravni fakulteti v Ljubljani. Bil je redni član Akademije znanosti in umetnosti (AZU) od njene ustanovitve leta 1938, tako kot dr. Aleš Ušeničnik (1868-1952), profesor filozofije na Teološki fakulteti v Ljubljani. Dr. Franc Veber (1890-1975), profesor filozofije na Filozofski fakulteti v Ljubljani, pa je bil dopisni član SAZU od maja leta 1940.

PIRAN

Občani piranske občine še vedno praznujejo svoj občinski praznik 15. oktobra - v spomin na dan ustanovitve pomorskega odreda ob slovenski obali. Zdaj pa se ta datum utegne spremeniti, saj so v piranski občini že nekaj let čedalje bolj glasni tisti, ki menijo, da ta datum ni najbolj primeren ter da bi občani morali praznovati praznik svoje občine ob ustreznijem datumu.

Zagovornikom drugačnega datuma je prisluhnil tudi občinski svet, ki je nedavno že sprejel sklep o pospešitvi priprav predloga za določitev novega občinskega praznika. Pobudo so najprej obravnavali v okviru občinske uprave in ugotovili, da je ta zadeva predvsem politične narave. V premislek jim je župan ponudil pet različic: ohranitev sedanjega datuma, občinski praznik bi lahko praznovali 7. marca - v spomin na dan pred šestimi leti, ko je bila sprejeta resolucija o pomorski usmeritvi Republike Slovenije, 24. aprila - na praznik sv. Jurija (zavetnika Pirana), 24. avgusta - zaključek solinarjenja (praznik sv. Jerneja) in morebiti 8. aprila, na rojstni dan slavnega violinista in skladatelja Giuseppa Tartinija.

ČIPKE

Turistično društvo Železniki je s svojim prizadevanjem za uveljavitev simbola kulturne dediščine tega kraja - nakleklane čipke, doseglo še en uspeh: izdalo je dve razglednici z upodobitvijo čipk. Potem ko so se že drugo

leto prijavili na razpis za najlepši turistični spominek in na sejmu "Gost tur" v Mariboru dobili prvo nagrado, so čipke iz "male galerije", ki nastaja ob vsakoletnem čipkarskem dnevu, z likovnim oblikovalcem L. Tarfilom in fotografom T. Lundrom posneli, Gorenjski tisk iz Kranja pa je razglednici natisnil. Razglednice bodo naprodaj v turističnem društvu, turističnih agencijah in drugih prodajalnah v Železnikih, z vedno novimi prijemi - čipke na čestitkah, čipke, pripravljene kot darilo, pa se trudijo, da bi tudi prave čipke še našle pot med ljudi.

INFLACIJA

Kot je sporočil slovenski statistični urad, so se cene na drobno v letošnjem decembru povečale za 0,7 odstotka in bile za 8,8 odstotka višje kot decembra lani. Lanske dvanajstmesečne cene so bile povprečno za 9,7 odstotka višje od lanskih dvanajstmesečnih.

Če izvezamo leto 1976, ko so cene v Sloveniji pod zamrzovalno taktirko predsednika tedanjega zveznega izvršnega sveta Djemala Bjedija med decembroma izjemoma in kratkotrajno zaplesale za 7,8 odstotka, lahko letošnji dvig inflacije pod Drnovškovo vlado štejemo za tretji najnižji po letu 1968. Censki prirastek v letu 1996 je za dve desetinki odstotne točke višji, kot je bil pod is-

to vlado v letu poprej, ko smo - ob nekoliko manj stiskanja pri elektriki in tekočem gorivu kot letos - pridelali za 8,6 odstotka inflacije. Letni censi dvig je torej v zadnjih dveh letih dokaj enak, čeprav med skupinami posameznih cen še ni zadostne izenačenosti. Primerjava naše inflacije s tujimi prav tako ne kaže pretirane skladnosti, tudi če ne upoštevamo, da druge merijo inflacijo po premiku cen življenjskih potrebščin. Podražitev teh je bila še za spoznanje večja kot dvig drobnoprodajnih cen - po uradovem računu za okrog 9 odstotkov. Statistični urad je sporočil, da se je zgolj v lanskem decembru blago na drobno podražilo za 0,8 odstotka, storitve pa za 0,5 odstotka, od tega poštne za 3,6 odstotka. Med blagom so bile cene kmetijskih pridelkov v povprečju višje za 2,3 odstotka, pijače so bile za odstotek dražje, industrijski neživilski izdelki za 0,8 industrijski živilski pa za 0,7 odstotka.

LETOPIS PORABSKIH SLOVENCEV

Tudi letos je Zveza Slovencev na Madžarskem s sedežem v Monoštru izdala letopis Slovenski koledar 1997. Koledar v nakladi 1.200 izvodov je izšel ob denarni pomoči glavnega oddelka za narodne in etnične manjšine Ministrstva za kulturno in šolstvo v Budimpešti. Med drugim prinaša aktualna besedila in knjižni slovenščini in porabskem oziroma prekmurskem narečju, o vlogi in položaju slovenske narodne skupnosti v Porabju na Madžarskem, več literarnih prispevkov in obsežnejšo fotokroniko pomembnejših dogodkov, povezanih s Porabci in Porabjem.

PRVI JANUAR

Sloveniji ni prinesel samo novega snega, temveč tudi vrsto novosti na gospodarskem in drugih področjih. Začel je veljati začasni sporazum z Evropsko zvezo, podražil se je bencin.

Z začetkom leta 1997 je začel veljati začasni sporazum med EZ in Slovenijo, podpisan 11. novembra lani v Bruslju. Ta sporazum predstavlja gospodarski del evropskega sporazuma o pridruženem članstvu Slovenije, podpisanega 10. junija lani v Luxemburgu. Slednji začne veljati, ko ga bodo ratificirali parlamenti vseh članic EZ, evropski in slovenski parlament. Doslej so ratifikacijo opravili v evropskem, finskem in danskem parlamentu. Začasni sporazum je prinesel 45-odstotno znižanje carin za uvoz nekaterih industrijskih izdelkov iz EZ v Slovenijo, z njim so odpravili količinske omejitve za slovenski izvoz industrijskih izdelkov v EZ, z izjemo

“občutljivih” izdelkov. Ker slovenskemu parlamentu tega sporazuma ni uspelo ratificirati pravočasno, je to decembra lani naredila vlada z odlokom.

Zaradi veljavnosti začasnega sporazuma so se pocenili avtomobili in motorna kolesa iz EZ. Carin ni več za nove ali rabljene avtomobile na bencinski pogon s prostornino do 1.000 ccm, za nove avte z dizelskim motorjem do 1.500 ccm, za bivalnike z dizelskim motorjem od 1.500 do 2.500 ccm in za motorna kolesa s prostornino nad 250 ccm. Carine za druga vozila bodo popolnoma odpravljene do leta 2000, kar velja tudi za vse drugo blago med EZ in Slovenijo.

Od 1. januarja se uporabljata tudi prostotrgovinska sporazuma z Estonijo in Bolgarijo.

ŠTEFANOVO

Na dan sv. Štefana so se včasih kmetje in lastniki z daritvami, nošenjem kipcev okrog oltarja, s slovesnimi mašami poklonili in priporočili zavetniku konj in živine za zdravje in dobro letino. Marsikje so blagoslovili sol in vodo. Že tradicija pa je zadnja leta blagoslovitev konj predvsem na spodnjem delu Gorenjske. Tako so že petič pripravili sprevod s konjeniki na Križu pri Komendi. Okrog 50 konjenikov iz raznih krajev v občini Šenčur se je zbralo na Jami v Šenčurju in potem v sprevodu odšlo v Srednjo vas, kjer so blagoslovitveno slovesnost obogatili tudi člani Pihalnega orkestra iz Tržiča. Podobno je bilo v Smledniku, na Šenturški Gori, v Sori...

SILVESTRSKA NOČ

Prva noč v novem letu je minila precej mirno, saj tako v prometu kot tudi med praznovanjem ni bilo kakšnih hujših nesreč. Na cestah je bilo le nekaj manjših trkov, ki so se končali z lažjimi telesnimi poškodbami in manjšo gmotno škodo, so povedali na ministrstvu za notranje zadeve.

Nekoliko bolj “zaposleni” pa so bili na Urgentnem bloku Kliničnega centra v Ljubljani, saj so morali pomagati nekaj poškodovancem v prometnih nesrečah. Imeli pa so tudi dve internistični reanimaciji. Med praznovanjem večjih poškodb pri uporabi pirotehničnih sredstev ni bilo.

SSK ZA SLOVENIJO

Konferenca Svetovnega slovenskega kongresa (SSK) za Slovenijo je tik pred novim letom izdala zadnjo številko svojega glasila. V prvem delu povzemajo pregled dela v

preteklem letu, v novem letu pa SSK računa na večjo podporo nove oblasti.

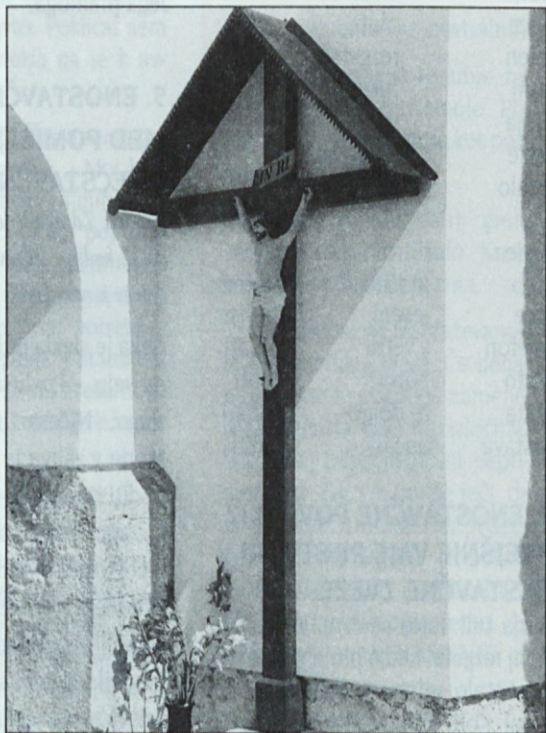
Ocenjujejo, da je bila najodmevnejša akcija kongresa v zadnjem četrtnetu zahteva za ponovne volitve za slovenske državljane po svetu, ki so jo naslovili na republiško volilno komisijo in z njeno vsebino seznanili tudi javnost. SSK tudi meni, da kongres ne more prejemati sredstev od kogarkoli, zato od nove oblasti pričakujejo več sredstev za delo kongresa.

Izvršni svet SSK je razpravljal o pobudi za ustanovitev sklada za projekt gradnje novega slovenskega parlamenta in o pobudi državnemu zboru, da uvrsti na dnevni red in sprejme deklaracijo o narodni spravi.

NOVOROJENČKI

Na prvi dan novega leta 1997 so se v ljubljanski porodnišnici do 6. ure zjutraj rodili trije otroci, in sicer trije dečki.

Prvi Slovenec v letu 1997, težak 3.400 gramov in velik 52 centimetrov, se je rodil pet minut po polnoči. Nato pa sta na svet prišla še dva fantka, težka 4.580 in 2.360 gramov ter velika 56 in 49 centimetrov.

Pomni človek, da si prah...

BESEDNA ZVEZA, STAVEK IN POVED

1. POVEŽI NASLEDNJE

BESEDE V BESEDNE ZVEZE:

bati se	ključ
najti	metulja
čestitati	medveda
ujeti	zmagovalcu
speči	denar
zamenjati	potico
bela	kostanj
divji	lasje
rdeči	figura
podoben	pustolovščin
potreben	materi
željan	zaščite

2. POVEŽI NASLEDNJE

BESEDE V ENOSTAVČNE POVEDI:

burja	cvreti se
jajce	pluti
jelen	rezgetati
konj	rukati
ladja	siveti
lasje	vzletavati
letalo	tuliti

listje	hitro	biti
kolo	močno	rumeneti
srce	jeseni	vteti se
telefon	v vetru	škripati
testo	ponoči	vihрати
vrata	že dolgo	vzhajati
zastava	počasi	zvoniti

3. ENOSTAVČNE POVEDI IZ PREJŠNJE VAJE PRETVORI V NESTAVČNE ZVEZE:

Burja tuli. Jajce se cvre. Jelen ruka. Konj rezgeta. Ladja pluje. Lasje sivi-
jo. Letalo vzleta. Listje jeseni ru-
meni. Kolo se hitro vrti. Srce močno
bije. Telefon že dolgo zvoni. Testo

počasi vzhaja. Vrata ponoči škriplje-
jo. Zastava v vetru vihra.

4. POLSTAVKE PRETVORI V GLAGOLSKO STAVKE:

Primer: Ležeh v travi, je Irena strmela v
oblake - Irena je ležala v travi in strmela v
oblake.

Imel sem željo, pogovorite se z
mamo o knjigi. Jasna je šla na vrt
nabirat motovilec. Fantje so šli iz
dvorane, razpravljajo o izletu.
Prišel v Rim, sem takoj poiskal
prijatelja. Obrnivši ladjo, smo za-
jadrili na odprto morje. Jožica je
dahnila sapo, dišečo po zobni pasti.
Na ovinku se je prikazal avto,
okrašen s cvetjem in zastavami. Od-
krito povedano, zmage nismo
pričakovali. Po nasipu so se plazili
otroci, zbirajoči koščke še neizgore-
lega premoga.

5. ENOSTAVČNE POVEDI MED POMISLJAJI STRNI V VEČSTAVČNE:

Primer: Zdravnik je grajal kadilce. Sam
pa je kadir - Zdravnik je grajal kadilce,
čeprav je sam kadir.

Anka je slekla pullover. Obesila ga je
na vejo. - Poslušal sem očetovo raz-
lago. Ničesar nisem razumel. -
Morje v zalivu je kalno. Nočemo se
hoditi tja kopat. - Proti koncu počit-
nic sem dobil sporočilo. Moram se
tako vrniti. - Viharniki so od vetra
okleščeni macesni. Rastejo na
zgornji gozdni meji. - Kanarček je
poginil. Pozabil sem mu dati jesti. -
Znova sem začel razmišljati. Ali sem
naredil prav? Nisem najavil obiska.

6. VEČSTAVČNE POVEDI PRETVORI V ENOSTAVČNE:

Primer: Naslonim se na zid, zamižim in
premišljujem. - Naslonim se na zid. Za-
mižim. Premišljujem.

Čakam jih, čakam, njih pa od
nikoder. - Poslušam, opazujem in
sklepam. - Tečem in tečem, klanca
pa noče biti konec. - Zdrnil sem se,
ko je pred menoj vzprhutala jerebi-
ca. - življenje je težko razumeti, ker
se ne prestopajo spreminja. - Močan
veter je zapihal, vrhovi smrek in
bukev so zašumeli, oves na njivi je
vzvalovil. - Tone ni mogel razumeti,
čemu ljudje hodijo v cerkev. - Ko
sem se peljal proti domu, se mi je
pokvaril avto, zato sem poklical
vlečno službo, da ga je odvela k
avtomehaniku.

7. PRETVORI RAZDRUŽENE ENO- IN VEČSTAVČNE POVEDI V NAVADNE:

Primer: Tri dni. Tako dolgo je to trajalo -
Tri dni je to trajalo.

Ključ za konzerve. Nanj sem čisto
pozabil. - Moj brat. Ta ne pozna
šale. - Novi filmi. O tem bi se ves
dan pogovarjal. - Kupi govedino.
Pol kilograma. - Preživela sem nekaj
brezskrbnih dni. Seveda med počit-
nicami. - V torbico zmečem vse
potrebno. Očala, brisačo, kopalke. -
Stanujem v Prešernovi ulici. Na levi
strani. Četrta hiša. - Pavel je tulil.
Kot bi ga kdo deval iz kože.

8. POSTAVI PRIMERNA KONČNA LOČILA:

Začelo se je daniti - Popoldne bom
šel v gozd - Ali je Matjaž doma - Kaj
pa hočeš - Držite ga - Daj mi že mir -
Izračunaj obseg enakostraničnega
trikotnika, ki ima stranice dolge pet
centimetrov - Nikomur ni na čelu

zapisano, kdo je in kakšen je - Zakaj imaš roke v žepu - Daj jih hitro ven - Oče ne dovoli otrokom, da bi se igrali na računalniku - Ne igray se v spalnici, Klemen - Kdo zna noč temno razjasnit', ki tare duha?

REŠITVE:

1. BESEDNE ZVEZE: bati se medveda, najti ključ, čestitati zmagovalcu, ujeti metulja, speči potico, zamenjati denar, bela figura, divji kostanj, rdeči lasje, podoben materi, potreben zaščite željan pustolovčin.

2. ENOSTAVČNE PRIPOVEDI: Burja tuli. Jajce se cvre. Jelen ruka. Konj rezgeta. Ladja pluje. Lasje sivijo. Letalo vzleta. Listje jeseni rumeni. Kolo se hitro vrti. Srce hitro bije. Telefon že dolgo zvoní. Testo počasi vzhaja. Vrata močno škripljejo. Zastava v vetru vihra.

3. NESTAVČNE ZVEZE: tuljenje burje, cvrtje jajca, jelenovo rukanje, rezgetanje konja, plutje ladje, sivenje las, vzletanje letala, jesensko rumenjenje listja, hitro vrtenje kolesa, močno bitje srca, dolgo zvonjenje telefona, počasno vzhajanje testa, nočno škripanje vrat, vihranje zastave v vetru.

4. GLAGOLSKI STAVKI: Imel sem željo, da bi se z mamo pogovoril o knjigi. Jasna je šla na vrt, da bi nabrala motovilec. Fantje so šli iz dvorane in razpravljali o izletu. Ko sem prišel v Rim, sem takoj poiskal prijatelja. Ko smo obrnili ladjo, smo zajadrali na odprto morje. Jožica je dahnila sapo, ki je dišala po zobni pasti. Na ovinku se je prikazal avto, ki je bil okrašen s cvetjem in zastavami. Če odkrito povemo, zmage nismo pričakovali. Po nasipu so se plazili otroci, ki so zbirali koščke še neizgorelega premoga.

5. VEČSTAVČNE POVEDI: Anka je slekla pulover in ga obesila na vejo. - Poslušal sem očetovo razlago, vendar nisem ničesar razumel. - Morje v zalivu je kalno, zato se nočemo hoditi tja kopat. - Proti koncu počitnic sem dobil sporočilo, da se moram takoj vrniti. - Viharniki so od vetra okleščeni macesni, ki rastejo na zgornji gozdni meji. - Kanarček je poginil ker sem mu pozabil dati jesti. - Znova sem začel razmišljati, ali sem naredil prav, ker nisem najavil obiska.

6. ENOSTAVČNE POVEDI: Čakam jih. Čakam. Njih pa ni od nikoder. - Poslušam. Opazujem. Sklepam. - Tečem. Tečem. Klanca noče biti konec. - Zdrnil sem se. Pred menoj je vzprhotala jerebica. - Življenje je težko razumeti. Nепrestano se spreminja. - Močan veter je zapihal. Vrhovi smrek in bukev so zašumeli. Oves na njivi je vzvalovil. - Tone ni mogel razumeti. Čemu ljudje hodijo v cerkev? - Peljal sem se proti domu. Pokvaril se mi je avto. Poklical sem vlečno službo. Odvlekla ga je k avtomehaniku.

7. NAVADNE POVEDI: Čisto sem pozabil na ključ za konzerve. - Moj brat ne pozna šale. - O novih filmih bi se pogovarjal ves dan. - Kupi pol kilograma govedine. - Med počitnicami sem preživela nekaj brezskrbnih dni. - V torbico zmečem vse potrebno: očala, brisačo in kopalke. - Stanujem v četrti hiša na levi strani Prešernove ulice. - Pavel je tulil, kot bi ga kdo deval iz kože.

8. KONČNA LOČILA: Začelo se je daniti. - Popoldne bom šel v gozd. - Ali je Matjaž doma? - Kaj pa hočeš? - Držite ga! - Daj mi že mir! - Izračunaj obseg enakostraničnega trikotnika, ki ima stranice dolge pet centimetrov! - Nikomur ni na čelu zapisano, kdo je in kakšen je. - Zakaj imaš roke v žepu? - Daj jih hitro ven! - Oče ne dovoli

otrokom, da bi se igrali na računalniku. - Ne igray se v spalnici, Klemen! - Kdo zna noč temno razjasnit', ki tare duha?

IZRAŽAJMO SE LEPO

IZLOČITI, IZLOČATI, IZLOČEVATI - številni pomeni teh glagolov z redkimi izjemami pomenijo "nekaj odstraniti, spraviti proč", navadno kot neustrezno, neprimerno, tudi kot nekaj negativnega ali celo škodljivega.

Vse slabše blago so izločili iz prodaje. Pred Trojanskim klanecem so policisti izločali tovornjake iz prometa. Vse tuje vplive so izločili. Slovenija je iz nadaljnjega tekmovanja izločila ekipo španije. Peter se je iz družbe izločil sam. Na naboru so izločili fante, ki niso bili sposobni za vojake.

Nekaj pomenov je nevtrálnih.

Če zarežeš v smrekovo lubje, začne smreka izločati smolo. Poleti telo izloči več znoja kot pozimi.

Izločevati (= odбирati) gnilo sadje ni nikomur dišalo. Kmet je izločeval debelejša zrna.

"Izločiti denar za izobraževanje" je publicistična zveza. Če denar namenimo za posebne namene, tega denarja pač ne izločimo kot nekaj odvečnega ali neprimernega. Zato je boljše reči, da ta denar ODDELIMO za posebne namene, dejanje je potem ODDELITEV ali ODDELJEVANJE. Kadar to opisujemo, bi lahko rekli tudi NAMENITI in NAMENITEV.

Milan Kobal

Nagradna križanka NL 2/97

VODORAVNO

1. del tedna,
4. umetnik,
10. privedniška oblika imena naše države (ženski spol),
12. pristanišče v Argentini,
13. televizija,
14. Anno Domini,
15. Irska teroristična organizacija,
16. TEU,
17. materialni in duhovni dosežki naroda ali posameznika (2. sklon),
19. posredovano prejemniku,
22. akademski klub,
23. velika nemška reka (slovenska pisava),
24. vrsta papirja,
26. mednarodna oznaka nemške valute,
27. visoki hribi,
29. Industrija volnenih oblačil Novo mesto,
31. bivši ameriški predsednik,
33. domotožje, hrepenenje po domovini.

NAVPIČNO

2. sirske predsednik,
3. neznani leteči predmeti,
4. ime slovanskega veljaka v romanu "Pod svobodnim soncem",
5. zračno vozilo,
6. hrvaška naftna družba,
7. krajevna skupnost,
8. ustvarjalke, povzročiteljice,
9. francoska beseda za revijo,
11. uglajen, neoporečen v obnašanju,
12. pastirska vrv z zanko za lov konj in goveda,
16. nomadsko ljudstvo v Sahari,
18. Telekom,
20. velika rastlina,
21. slovenska politična zveza, ki je prevzela oblast po prvih svobodnih volitvah v Sloveniji,
24. glasen prepir,
25. mehurčkasta zmes tekočine in zraka, navadno ob robu razburkane vode,
26. okrajšava za nekdanji denar pri nas,
28. orkester radia Ljubljana,
30. Novi testament,
32. Anton Jamnik.

1	2	3		4	5	6	7	8	9
	10		11						
12								13	
14			15			16			
			17			18			
19	20	21				22			
	23					24			25
26				27	28				
29			30		31			32	
33									

Rešitev gesla pošljite na uredništvo Naše luči

Lovec, ki je pravkar steljal, zavpije:

- Tone, si tam?
- Da!
- Lojze, pa ti?
- Tudi!
- Čudovito, torej sem le zadel zajca!

- Ali imate barvne televizorje?
- Imamo.
- Potem mi dajte zelenega.

- Poznam nekoga, ki je prepotoval skoraj ves svet. Pravi, da je pravzaprav povsod enak.
- Kako je to mogoče?
- Z njim potuje njegova žena.

Noč. Žena možu:

- Slišiš! Nekdo je v hiši!
- No, kaj pa naj naredim?
- Vstani in zbudi psa.

- Ali si na kaj strašnega pomislil, ko sem za dva dni odšla z doma?
- Seveda, pomislil sem, da se boš vrnila.

- Kdo pa je v vašem razredu prvi v matematiki?
- Igor.
- V angleščini?
- Ana.
- In v fiziki?
- Oskar.
- In ti?
- Ko zazvoni.

- Norec sem bil, velik norec, ko sem se poročil s teboj!
- No, no, norec si bil že prej.

- Jaz imam pa res srečo!
- Da in kaj se ti je spet posrečilo?
- Tisoč tolarjev sem stavil, da me žena vara.
- In?
- Stavo sem dobil.

- Danes se mi je sanjalo, da sem bil v raju.
- Ali sem bila s teboj?
- Saj pravim, da sem bil v raju?

- Svojo ženo sem posnel na magnetofonski trak.
- Zakaj pa to?
- Zato, ker jo lahko ustavim, kadar hočem.

- Ali lahko dokažete, da niste vozili prehitro?
- Lahko gospod sodnik: bil sem ravno na poti k zobozdravniku, da bi mi izdrl tri zobe.

- Prosim, popravite mi hupo!
- Toda vam tudi zavore ne delajo.
- Saj prav zato hočem, da mi popravite hupo!

- Zakaj pa tako blazno hitiš? Saj se boš z avtom kam zaletel.
- Zelo malo bencina imam v rezervoarju, pa bi rad prišel domov, preden mi ga zmanjka.

- Posodi mi 1000 tolarjev do nove plače.
- In kdaj jo boš dobil?
- Kdo pa pravi, da jo bom? Saj nisem zaposlen. Mislim sem na tvojo plačo.

- Dragica, ali se še spominjaš tistega dne, ko si želela zvedeti, katera je moja najljubša jed?
- Seveda, dragi, zakaj pa?

- Veš, od tega je že sedem let, pa bi rad, da mi skuhaš enkrat kaj drugega.

- Učili smo se, da so moški možgani večji od ženskih. Kaj iz tega lahko sklepamo. Kovačeva?
 - Da količina sploh ni pomembna.
 Starejša ženska vidi malega fantiča, ki raznaša časopis, in ga vpraša:
 - Pa te to ne utruja?
 - Ne, saj mi ni treba brati.

- Po čem sklepate, da malarija ni težka bolezen.
 - Po tem, ker je prenašajo komarji.

Gost natakarju:
 - Ali še imate belo vino, ki sem ga pil včeraj?
 - Še.
 - Potem mi prinesite malo piva.

Soseda sosedi:
 - V podrobnosti se ne bom spuščala, že tako sem vam povedala več, kot sem slišala.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 35 DEM. Trikratna objava oglasa stane 90 DEM, celoletna 250 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu. Oglas lahko plačate pri vašem duhovniku ali pa na uredništvu.

● Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

● Za vaše zdravje! Električni masažer z grelnim elementom, magneti, akupresura in akupunktura.

Elektromagnetni valovi povzročajo v telesnem tkivu vibracije, s tem aktivirajo celice ter omogočajo pravičen krvni obtok. Aparat segreva mišice, pripomore k njihovi elastičnosti, bolečine se ublažijo ali prenehajo.

Pomaga pri vseh revmatičnih boleznih, neuralgiji, artritisu, migreni, visokem krvnem pritisku, hladnih nogah in rokah, športnih poškodbah, teniškem poklopcu, masaži lic itd.

CENA: 152 DM s poštino.

Zahtevajte naš prospekt.

JODE, Schwanthalerstr. 1, D-8000 München 2, Tel. 089/55 50 34.

● Hotel Emona, II. kat., v zgodovinskem središču Rima. Vse sobe imajo lastno kopalnico, RTV sprejemnike, telefon, mini bar, air condition. Osebe govori slovensko in bo poskrbelo za vaše ugodno počutje. Poleg hotela je lasten avto park. Pokličite nas po telefonu 0039-6-7027911 ali 7027827 ali po faksu 7027878. Naš naslov: Hotel Emona, Via Statilia, 23 - 00185 Roma. Slovenski gostje imate poseben popust!

● PREVODI – Sodno zapriseženi prevajalec za nemščino mag. Slavko Kessler vam uradno prevede vse vrste listin in strokovnih besedil. Telefon 80538 München, Liebigstr. 10, tel.: 089 / 22 19 41

● Palace hotel je v samem središču Gorice, 1 km od državne meje. Znan je po odlični restavraciji, dnevnim barom, ima veliko konferenčno dvorano za 100 oseb in malo za 40 oseb. Je moderno opremljen hotel s 75 sobami (150 ležišč). V sobah je kopalnica, sušilec za lase, mini bar, telefon, radio in TV. Parkirni prostor je zavarovan.

Palace hotel, Corso Italia, 63, 34170 Gorizia, tel. 0039-481-82166, faks 0039-481-31658. Slovenski gostje imate poseben popust!

● Na obrobju mesta Laško prodam hišo z gospodarskim poslopjem, ki je primerno za obrt ali stanovanje. Informacije po telefonu 060042806 (Nemčija).

● Prodamo novo hišo z 47 ari ohišnice v Ledineku - Sv. Ana v Slov. goricah. Informacije v Stuttgartu: tel.: 0711/25 71 208 in v Sloveniji: tel.: 062 721 214.

● Ugodno prodam novo hišo v Dobrni - Vrba 1/a, Slovenija. Tel: 063 778 386 ali pa pišite na naslov: A. Kumer-Walter, Rathenau, str. 10 40589, Düsseldorf B.R.D

● V Spodnji Kungoti pri Mariboru prodam dve gradbeni parceli, vsaka meri cca. 9.000 m2. Informacije: Mirko Grandošek, tel.: 062 656 123.

● Pogrebne storitve (vse, kar je treba urediti v primeru smrti, vključno z morebitnim prevozom v Slovenijo) za vas opravi pogrebni inštitut CHRISTIAN HALLER, Marienstr. 41, Stuttgart, tel.: 0130/184943 (24 ur dnevno).

● Spomin na Svetega očeta ob obisku v Sloveniji. Naprodaj videokasete VHS pod geslom "Oče, potrdi nas v veri". Papež Janez Pavel II. v Sloveniji od 17. do 19. 5. 1996. Obrnite se pisno na naslov: Oec. Franc Antolič, Postfach 1313, 72581 Dettingen-BRD. Cena kasete 39.95 DM + poština po povzetju.

● V Dolnjem Leskovcu 20, 8280 Brestanica, je naprodaj stara kmečka hiša, potrebna obnove, ali pa lep prostor za novogradnjo, z elektriko, vodo in skoraj 4 ha zemljišča. Vse je ob asfaltirani cesti 2 km od Brestanice. Cena 40.000 DM. Informacije pri Angeli Moškon, Mali Kamen 4, 8281 Senovo.

● Mizarstvo PUNLES

Dragi rojaki! Sporočam Vam, da po 30 letih dela v mizarstvu v Nemčiji zdaj doma svetujem in izdelujem pohištvo po meri za dnevne sobe, kuhinje, jedilnice, otroške sobe, predsobe, lesene stropce, stene ter vhodna in notranja vrata. Kvaliteta je naš ponos in Vaše zadovoljstvo. Po mnenju dosedanjih strank boste tudi Vi zadovoljni.

Oglasite se na naslov: Mizarstvo PUNLES, Jože Pungerčar s. p., Spomeniška 17, 8233 MIRNA, tel.: (068) 47 416, 45 851, fax.: (068) 45 851

● Prodám kmetijo pri Kamniku, kmetija obsega 43 ha zemljišča, od tega: 25 ha gozda, 7 ha senožeti, 9 ha travnikov in 2 ha njiv. Osnovna cena 400.000 DEM. Ostalo po dogovoru s Tilko Klemen, Špitalič 20 ali po tel. 0038 661 372 650.

● PRODAM HIŠO V ROGAŠKI SLATINI - SLOVENIJA, od zdravilišča je oddaljena 1,5 km, primerna tudi za obrt, 365 m2 (245 m2 stanovanjski prostor, takoj vseljiv, in nedokončano podstrešje 120 m2), parcela 610 m2. Tel.: 00386/69-48-822. Vsak dan od 20.00 do 22.00. Cena: 260.000,- DEM. Ostalo po dogovoru.

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Anselden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Fridtjof-Nansen-Str. 3

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

BIH Sarajevo

FRANCIJA

Silvo Česnik, župnik

David Taljat, kaplan
prelat Nace Čretnik, delegat
3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 87 81 47 82

Franjo Pavalec

17, rue de Sospel,
F-06300 NICE,
tel. (*33) 93 56 66 01

HRVAŠKA

Nezasedeno

HR - 10000 Zagreb

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič

Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 418 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Janez Pucelj,

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel. in faks (*49) 0208 - 644 277

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Janez Demšar

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 45 2 58,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27
Urbanstraße 21, D-72764 Reutlingen,
tel. (*49) 0171-5270752

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

Joško Bucik

dr. Marko Dvorak, voditelj

Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,
tel. (*49) 089 - 22 19 41

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15

p. Damijan Frlan

Kapuzinerstr. 18,
CH-4500 SOLOTHURN,
tel. (*41) 032 - 622 71 33

Nepozabno srečanje z Miklavžem:

Dunaj

München

Stuttgart

Pariz

München

Frankfurt

